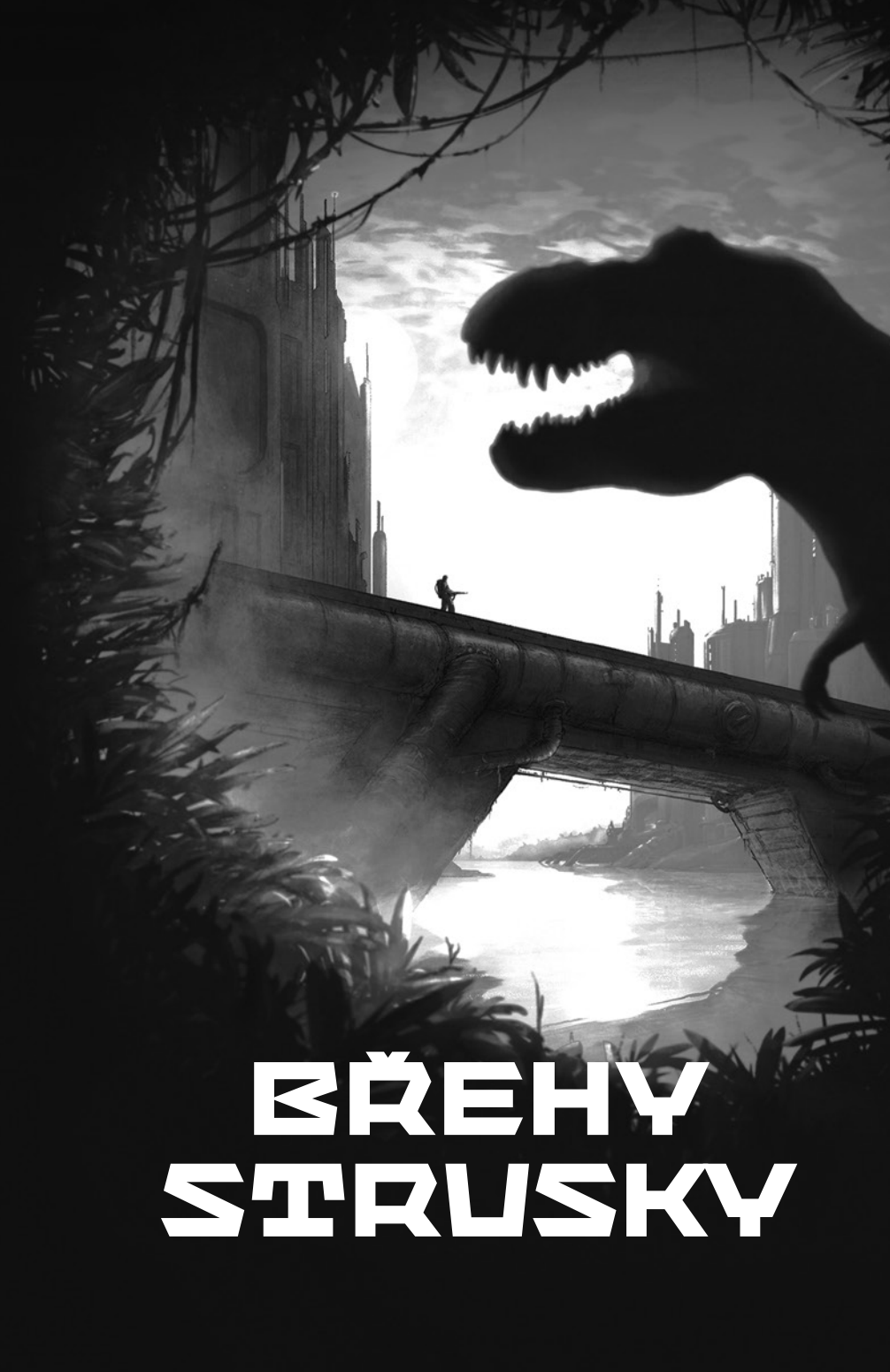

ŠTĚPÁN TÚMA
Host
BŘEHY
STRUSKY
Sci-fi thriller o souboji znepřátelených
frakcí o nadvládu nad nehostinnou planetou,
kterou ovládá divoká příroda a lži.

ŠTĚPÁN TŮMA

BŘEHY STRUSKY

ŠTĚPÁN ŤŮMA

Brno 2026

BŘEHY STRUSKY

© Štěpán Tůma, 2026
Cover illustration © Petr Domorád, 2026
© Host — vydavatelství, s. r. o., 2026
(elektronické vydání)
ISBN 978-80-275-3372-5 (PDF)
ISBN 978-80-275-3373-2 (ePUB)
ISBN 978-80-275-3374-9 (MobiPocket)

Majdě

DOKTRÍNA SPOJENÝCH MĚSÍCŮ UNIE

PREAMBULE

Planeta Dichospherus je jménem Unie prohlášena jejím svrchovaným územím. Je ustanoveno, že nová kolonie a všichni její obyvatelé jsou v zájmu pořádku a blahobytu podřízeni zájmům Unie. Budiž tak nastolen mír na celém jejím území.

Za Unii; na věčnost!

Rok Unie 2145 — Planeta Dichospherus — 0. oběh Dichospheru

PŘISTÁNÍ

Obloha vzplane. Stromy, které se okamžitě nevypaří, se zlámou nebo silou vichru přijdou o veškeré listí. Okřídlení fleironi se vznítí, hmyzovití zymorfové se rozprsknou a půda se rozteče, jako když taje led. Stovky přistávacích trysek kolonizační archy San Rafael musí zpomalit desítky tisíc tun hmoty, z jejíhož žhnoucího kovového pláště se kouří ještě poté, co kolos prorazil atmosféru Dichospheru. Ryk umírající fauny vystřídá jásot posádky ocelového chrámu.

Naděje.

Rok Unie 2157 — Planeta Dichospherus — 36. oběh Dichospheru

PŘEKROČIT STRUSKU

„Studenti! Konjunkce právě skončila, chtěl by mi někdo říct, co to znamená?“ zeptá se muž ve zmačkané kombinéze, která spíš než uniformu učitele sboru připomíná vojenský mundúr složený z několika vrstev látek. Přejíždí pohledem po desetiletých žáčcích.

Ticho.

Vzdychne a přejde k orosenému oknu s výhledem na plechové střechy slumu. Obloha už se zbarvuje do modra – druhá hvězda, Tenebralis, se plíží zpoza Heliory – hlavního, většího slunce.

„Takže? Nikdo?“ prohrábne si mastné vlasy.

„Průvod?“ ozve se nesmělý chlapecký hlas.

„Průvod? Odpovídáš, nebo se ptáš, Filipovski?“

Položil banální otázku a očekával banální odpověď. Kéž by jeho syn řekl aspoň něco jako: Začátek nového cyklu. Dlouhé dny. Přitom on sám ode dneška očekává možná až příliš. Dlaně se mu potí a srdce pumpuje krev rychleji, než je při výuce běžné. A to ještě nedrží zbraň.

„Oslavy na západním břehu,“ upřesní chlapec. „Promenáda i se saurama, ne?“

„Filipovski, Filipovski...“ Jako by chtěl zdůraznit, že užívá matčino příjmení, a ne to jeho. Jako by se mu tím chtěl pomstít. Ale to on nechce. Je zkrátka nervózní, a proto i se svým synem jedná přísněji, než je u něj obvyklé.

Třída se ponoří do napjatého ticha.

Teprve třeťáci a už se bojí autority. Není na ně přece jen moc přísný? Jenže on musí. Rostou do světa, ve kterém lepší a horší život odděluje divoká řeka a jediný most, Most přes Strusku. A taky ohebnost páteře. Rozkol, se kterým přistáli, v novém prostředí zhrubl. Ale dnes se všechno změní.

Filipovski si vydloubne z nosu nudli a mezi palcem a ukazováčkem užmoulá kuličku. Nenápadně svůj výtvor cvrnkne pod sebe. Kudrnatou hlavu drží nadále sklopenou. Učitel nesouhlasně vzdychne. Pozoruje jeho příliš krátké nohy, kterýma houpe ve vzduchu bez šance dosáhnout na podlahu. Jako už tolikrát učitele Hammersmitha napadne, že hůř než civilisté východního břehu se mají snad jen toulaví psi. Ian Filipovski je ve srovnání s vrstevníky snadná kořist. Dítě, které nikdy nevyroste. Učitel necítí lítost. Svírá čelist a zaplavuje ho pocit, který do něj už roky ládují zákazy, vyhlášky a všudypřítomné kvílení sirén – vztek.

Jen ona mu hledí zpříma do tváře. Působí, jako by mu četla myšlenky, nebo je naopak duchem mimo? Dumá, co by ho rozčílilo víc.

„Duvalová! No, ty. Postav se a řekni spolužákům, na co jsem se ptal."

Dívka vstane a mlčí.

„No?"

Spolužák v zadní lavici se k ní nakloní a šeptem zopakuje otázku.

„Nenapovídat!" okřikne ho učitel. Ona moc dobře ví, na co se ptal.

„Promenáda saurů je pochopitelně jen nepřímý následek konjunkce, to ví i pagekoni, pane Hammersmithe," odpoví dívka bez emocí.

Třída jako jediný organismus zadrží dech. Právě přirovnala spolužáka, ale i kantora k ještěrce, která se většinu dne jen válí na slunci. Několik žáčků se rošťácky usměje. Dívka sedící nejblíže dveřím dokonce vydechne tiché: „Jo."

Proto je Duvalová oblíbená – kdykoli si to situace žádá, přesune veškerou pozornost na sebe. Ne aby se chlubila, ale aby učitel dal ostatním pokoj. Nebo je prostě už taková. Bystrá.

Učitel se usměje. Jako by chtěla, aby ji nechal po škole zrovna dnes. Tohle není pouhý vzdor autoritám, má něco za lubem. A taky má strach. Proto doufá, že ho rozčílí? Ne, je to dítě východního břehu. Je naše!

„Pokračuj," řekne učitel a posadí se na rezavějící desku katedry. Mezi prsty převaluje úlomek křídy, který mu tvarem připomíná patronu.

„Po konjunkci se vše vrátí k normálu. Ale jen do chvíle, než vzrostou teploty a přijde Dlouhý den, protiváha Dlouhé noci, kterou už máme za sebou. Tenebralis zbarví oblohu do modra a radiace vzroste, ale jen nepatrně – hvězdy jsou furt daleko. Začne odpočet. Dny se budou prodlužovat, až dokud nepřijde Den Nové Země a s ním třicátý sedmý rok."

„Velmi dobře, Den Nové Země. Výborně. Ale na něco jsi zapomněla..." ukáže na ni křídou.

„Zymorfové!" vyhrkne. „Vyrojí se zymorfové, invaze, proto se musí každá domácnost hlásit u svého trhlináře a –"

„Nevyrojí. Ohniska jejich výskytu jsou pod kontrolou těžařských osad horníků. Navíc další Dlouhé dny přijdou podle propočtů za tři dny, potom až za třicet až čtyřicet pět let. A o zymorfech jsme se bavili minulý cyklus. Posloucháte mě vůbec někdy? Ptám se na dnešek."

Dívka se zamračí. Vypadá mnohem, mnohem starší než třeťáček.

Takových kdyby bylo víc, posteskne si učitel, hned by se bojovalo snáz. Jenže už nemůžeme čekat, červí brána je skoro funkční. Čas vypršel.

Dívka se kousne do rtu.

„Dneska budou testovat Omegu?" navrhne nakonec, jako by mu skutečně četla myšlenky. Jenže nečte. Je prostě jen výrazně napřed. Inteligentní.

To se ti bude hodit, Duvalová.

„Otázkou odpovídá buď ten, kdo neví a hraje o čas, nebo ten, kdo je ochotný riskovat. Riskuješ chybu, Duvalová? "

„Jo. Ne!"

„Takže?" otočí se ke třídě zády. V dlani si pohazuje s křídou.

„Jo, je ten den. Budou testovat červí bránu Omega," řekne dívka.

Je možné, že odpověď znala celou tu dobu a jen si s ním hrála? Jak moc chytrá je? Nevědomky vysune šuplík katedry. Nasucho polkne.

„Zbytek látky si nastudujte doma," řekne nepřítomně učitel. Hlavou se mu honí myšlenky na to, co se stane, jestli dnes uspějí.

„Mažeme k Mostu?" nakloní se k Duvalové její dřívější rádce.

Dívka zakašle, bez zjevné příčiny zrudne ve tváři a pohledem střelí po Filipovskim. Ten uraženě hledí do desky lavice.

„Viděls to?" Jeden z chlapců do něj dloubne a ukáže z okna někam k obzoru.

Nad horní hranou okna se vysune dřevěná clona, která do třídy okamžitě vrhne stín. Reaguje na duhový závoj, který provází pohyb sluncí.

Obdivný mumraj.

Dnes jde o mnohem víc než o pohyb hvězd. Učitel zvedne hlavu.

„Nezapomeňte si klobouky a brýle. Tak běžte už! A Filipovski? Iane? Douč se s mámou pohyby hvězd. Kdo nezná místo, kde žije –" Chce říct, že nepřežije, ale včas se zarazí. „... bude to mít v životě těžké."

Chlapec zadumaně přikývne.

Pořád k otci vzhlíží, navzdory tomu, že od nich odešel, aby dal přednost boji za spravedlnost.

Děti se hrnou z učebny, mačkají se ve dveřích a mluví jedno přes druhé. Duvalová se courá jako poslední.

Učitel si všimne, že k němu zvědavě přistupuje, a přibouchne šuplík. Pistole uvnitř zarachotí.

„Nevypadáte, že budete slavit," řekne dívka.

„Právě naopak, maličká, budu slavit, jako by to byl první den Nové Země."

A taky že bude. Bomby už nastražili. Zatímco se západáci budou vzpamatovávat z explozí, oni překročí Most a ochromí likvidariát. Bez něj bude unijní břeh bezzubý.

Annie Duvalová se přidržuje slizké stěny tunelu a má co dělat, aby neuklouzla. Uzavírá tříčlennou skupinku dobrodruhů a tak trochu si nadává, že Pippu a Tima přemlouvala, aby ji vzali s sebou. Promočené oblečení se na ni lepí a stále se jí ještě nepovedlo zklidnit dech – přeplout s kamarády loďkou na druhý břeh Strusky rozdělující Polis a neutonout byl výkon hodný likvidátora. Posune si voděodolný batoh na zádech a přidá do kroku. Západní tunely jsou pozůstatkem snah najít nová ložiska duracia, tvrdého kovu, který na tomto břehu postupně nahrazuje stavební materiály a také slouží pro stavbu červí brány. Dnes už se těží jen v džungli, na přísně střežených lokalitách východního břehu.

Doufá, že se tmou nebudou plahočit moc dlouho. Páchne to tu a Annie se bojí, jestli podomácku vyrobený foťák s dírkovou komorou a fotopapír vydrží. Kluci jí budou závidět, až jim ukáže fotky saurů v plné parádě – pokud se nic nepokazí. Kdy už budou venku?

Zastaví se. Oválný prostor osvětluje jen tlumený svit baterky, kterou drží v ruce. Kroky jejích společníků se vzdalují. Cítí se ještě menší, než když jedná s dospěláky. Tak malá, že ji přepadne svíravý pocit v podbřišku. Scvrkává se?

Popoběhne.

„Time, jak dlouho ještě?“ houkne a doufá, že tím své kamarády donutí alespoň na chvíli zastavit.

„Pst!“ sykne odněkud ze tmy Tim. „Ticho!“

Annie píchne u srdce. Má Tima moc ráda. Dokonce jí vůbec nevadí, že je o deset let starší než ona. Naopak! Šla by s ním na kraj světa nebo na přehlídku saurů. Ale to, jak s ní mluví, ji mate. Jako by v jeho očích byla opravdu jen a jen dítě. Nic víc. Jako by ji tu dnes nechtěl.

Ze tmy vystoupí lidský obrys.

„Jsi v pohodě?“ ptá se stín klidným hlasem.

Žaludek se jí uvolní a lehce v něm zašimrá. Annie rychle přikývne, ale raději skloní zrak. Pippu má snad ještě raději než Tima.

„Nebojíš se?“ Pippa si dřepne vedle ní. Chytne ji za ruku.

„Čeho jako?“ vysmýkne se z jemného sevření. Okamžitě lituje, že se o teplo útlé dlaně zbrkle připravila. Bylo uklidňující.

„Tmy?“

„Mám tátův plamínek.“

„Plamínek?“

Annie vytáhne z kapsy chromovaný zapalovač. Palcem odklopí hranaté víčko, bříškem palce škrtne. Jiskra přeběhne po knotu a změní se v plamínek. Plápolající světýlko kolem nich vytvoří žlutou kouli tepla.

„Nepromáčel se?“ diví se Pippa. Plné rty starší dívky jsou v mihotajícím se světle ještě krásnější.

„Je to prastarý žhaviňák ve vodotěsném obalu.“ A aby si ještě přisadila, několikrát zip pouzdra zapne a rozepne.

„Jsi vážně třída, Annie, víš to?“

„Co to sakra děláte?“ Timův hlas vibruje zlostí. „Co kdyby tu unikal nějakej insekticid?“

Annie polekaně zaklapne zapalovač. „Ty přece nejsou hořlavé.“

„To by bylo označený na mapě, že tu *nějakej* nebezpečnej plyn uniká, ne?“ kontruje Pippa.

Tim zamručí a zase se vzdálí, ale jen na okraj svitu jejich baterek.

„Neboj,“ zašeptá Pippa. „Těší se stejně jako my a stejně jako my se i trochu bojí.“

„Vážně je to bezpečné?“

Pippa se k ní nakloní. Dotknou se čely. Annie na tváři cítí její teplý dech. Vůně máty. A ještě něčeho sladkého. „S náma se nemusíš bát, Peříčko. Budeme zpátky cobydup a děti v oktantech ti budou závidět. My se přece nevzdáváme.“

„Mám tě ráda, Pippo...“

„Já tebe taky. Naskoč si!“ otočí se k ní zády a přikrčí se. „Měli bychom přidat, ať o nic nepřijdeme.“

„Hyjé, za saury!“

„Slyšely jste, sakra, co jsem říkal?! Chcete nás prozradit?“

Pippa v tichosti přidá do kroku.

Konečně se dostanou k žebříku, který Tim hledal. Jsou dostatečně daleko od řeky a klepou se zimou. Na chlad, který provází konjunkce, byli připraveni, ale že bude v kanálech ještě

o pár stupňů méně, to je nenapadlo. A na roušky taky zapomněli. Vlastně nezapomněli, jen si mysleli, že cestu zvládnou rychleji. Jenže Tim oproti plánu častěji zahýbal. „Nechcete přece, aby nás drapli likvidátoři už v podzemí, že ne?" hájil se. Ale Annie pach mokré hlíny nevadí, protože budou sledovat promenádu saurů. A ona bude mít nejlepší místo ze všech. Mezi přáteli.

„Připravený?" zeptá se Tim shora. Nečeká na odpověď a zapře se do ocelové desky. Funí a heká. Annie pozoruje jeho třesoucí se šlachovité ruce. Další hluboký nádech už doprovodí hlasité skřípění sunoucího se kovu.

Tim zmizí v kotouči světla.

„Jdete?" podá ruku nejprve Annie a pak nahoru pomůže i Pippě. Annie postřehne, že Pippu za ruku drží ještě chvíli poté, co už všichni stojí vedle sebe.

Teplo na Annie padne jako těžká deka, jako by vyvracelo vše, co se učila. Vždyť druhé slunce sotva vylezlo na obzor, ohřev vzduchu by měl trvat pár dní. Tohle jsou rozdíly, o kterých jim vyprávěl učitel. Pohodlí a změkčilost západ'ackého způsobu života, tak to nazýval.

Zvedne hlavu a ostré světlo ji bodne do očí. Celý svět zbělá. Annie mrkáním vyžene poslední skvrnu ze zorného pole. Ocelové budovy se nad ní tyčí jako figury na šachovnici. Stromy se vlní v lehkém vánku klimatizačních a kdoví jakých dalších jednotek. Stromy – kde se tu vzaly? Měli jsme vylézt u paty Mostu, tam přece nic neroste... Šustění listí podbarvuje hukot čističky vzduchu, kterou doplňují přízemní rozprašovače insekticidů. A ještě něco.

„Co to je?" zeptá se Pippa a otočí se za vzdáleným melodickým pískotem.

„Sauří jezdci a jejich dudáci," řekne Tim a konečně se na ně zářivě usměje. Nabídne Pippě ruku. „Poběž, musíme se dostat na střechu, ať máme výhled!"

„Pippo?" řekne Annie. Zmateně se rozhlíží. „Kde to jsme?"

„Počkej," zastaví ho Pippa. Otočí se na dívku a potom se po jejím vzoru rozhlédne. Vyděšeně zakroutí hlavou. „Tohle není druhej kvadrant. Jsme v centru!"

„Uklidni se, mám to tu zmáknutý," odpoví rádoby rozmrzele Tim. Na jeho hlase je však znát, že není tak klidný, jak předstírá.

„Co to znamená?“ zeptá se Annie.

„Viděl jsem mapy celýho břehu! Kolonizační lodě se po přistání rozkládaj vždycky stejně, táta mi to ukazoval. Archy jsou srdcem kolonie. Proto je všechno kolem z kvalitní oceli, a ne z plechu a betonu. Proto tu není taková zima, chápete? Atmosférický pylony a tak.“

„Táta?“ diví se Pippa.

„Pan učitel Hammersmith?“ doplní Annie a okamžitě jí na mysli vytane obraz štíhlého muže, jehož tvář poslední měsíce zdobí neupravený vous a mastné vlasy. Kde by učitel vzal mapy?

„Nemelte a pojďte!“ vyzve je Tim.

„Vrátíme se,“ řekne Pippa. „Tohle je moc nebezpečný!“

„Moc? Uvidíme saury, to za to přece stojí, ne?“ oponuje Tim.

„Nemůžu riskovat, že se Annie něco stane. Co když nás chytěj? Co když si nás spletou s odbojářema? Tohle je prostě *moc* nebezpečný, Time! Říkal jsi, že budeme u břehu!“

„Neblázni,“ konejší ji Tim. Prstem si poklepe na ucho. „Kdy jindy uslyšíš něco podobnýho? A počkej až ten průvod uvidíš!“

„Lhal jsi mi.“

„Kdybys ji nebrala s sebou, už jsme tam dávno byli. Tohle jsem chtěl pro tebe – něco speciálního.“

Pippa zrudne. „Co to meleš?“

„Do psí prdele, měl jsem kluky poslechnout, když říkali...“ Odmlčí se.

„Kluci říkali? Co?! Co říkali kluci!“ Pippa o krok ustoupí.

Jeho tvář zkřiví bolestivý škleb. Nakonec však Pippě pohlédne zpříma do očí.

„Nech to bejt. Spletl jsem se. Máš pravdu. Spokojená?“

Pippa svěsí ramena a ustoupí o další krok. Annie vycítí její bolest. Postaví se vedle ní. Stiskne jí dlaň.

Pippa se smutně usměje. „Promiň, Annie...“

Tim hlasitě vzdychne a nadechne se, aby něco dodal. Vzápětí ztuhne a vytřeští oči. Za dívkami se ozve bestiální odfrknutí.

Annie se otočí současně s Pippou.

„Stůjte! Ruce vzhůru a huby na zem!“

Annie sebou úlekem škubne. Z postranní ulice vyjede jezdec na saurovi. Stín zvířete je ve vteřině pohltí. Svalnaté zadní běhy

při každém kroku škrábou ostrými drápy o beton. Mohutné tělo odráží svými šupinami světlo dne a kostěné výrůstky na kloubech připomínají rohy. Tlama je stažená bezpečnostním popruhem, ale jen velmi volně, jazyk mezi tesáky osahává vzduch. Ocas napnutý vodorovně se zemí udržuje rovnováhu. Zakrnělé přední pracky se pohupují v rytmu pohybů.

„Nejsme s odbojem, jen jsme se... Chtěli jsme vidět... Nezlobte se –" koktá Tim.

Uniformovaný jezdec ale na jeho slova nedbá. Jako by nebyli nic než jen otravný hmyz. Obkrouží skupinku. Mají tak dost času prohlédnout si jezdce i jeho oře. Archon, masožravá bestie, kterou si kolonizátoři ochočili pomocí chemikálií, zklidnili ji endokrinními implantáty a ovládají ji užíváním nelidské míry krutosti. Drobný mozek zná jen bolest, hněv a hlad. A co nezvládne bolest, ukončí smrtící čip, který uzavře srdeční chlopně. Text učebnice proletí Anniiným mozkem jako blesk.

Jezdec se vykloní ze sedla a krátkou tyčí, která slouží k ovládání saura, udeří. Kov mlaskne o Timovu tvář. Čvachtne to. Tim padne na kolena. Rukou si drží bradu, mezi prsty mu protékají čůrky krve.

Annie zmrzne, nedokáže odvrátit zrak od krvácejícího kamaráda. Třese se. Z dříve příjemných tónů dud jí naskakuje husí kůže. Cukne sebou, až když na tváři ucítí sauří teplý dech. Ohlédne se, ale zvíře už je tak blízko, že místo jezdce pozoruje zahnuté tesáky a oko šelmy. Tenkou vlásečnici čočky obklopuje žilkování, které kouskuje zelenožlutou duhovku jako spáry vedrem rozpraskaného betonu.

„Hej, ty!" ukáže na ni tyčí jezdec. „Řekl jsem *na zem*!"

Chlapec v sedle není o moc starší než Tim, ale jeho rudá uniforma působí zlověstně. Odznak lebky propíchnuté písmenem L, který má přišpendlený na baretu, hovoří za vše – likvidátor. Voják čistící ulice od nakažených, strážce pořádku trénovaný zabíjet.

Pippa se postaví mezi Annie a zvíře. Archon se napřímí a zavrčí. Likvidátor sevře madlo sedla, až zaskřípe kůže, a ostrým koncem tyče bodne saura ke slabinám. Zvíře stáhne hlavu a otočí se k nim znovu bokem.

„Kolikrát to –" začne likvidátor.

„Time," vydechne Pippa.

„– budu opakovat.“

Tim se třese schoulený do klubíčka. Jezdec zvedne obočí, přes obličej mu přeletí výraz zhnusení. Napřáhne se. Dívky se přikrčí, ale místo úderu se otřese země. Zvedne se vítr a z dálky k nim dolehne hluboké zadunění. Saur udělá několik nečekaných kroků a jezdec v nápřahu zaváhá a ztratí rovnováhu. Pád zastaví, oběma rukama se přidrží madla sedla, ale tyč, kterou saura trestal, upustí. Píšťaly dud utichnou. Vystřídá je ticho. Zemí projede další vibrace. Jekot poplašné sirény. Odboj si zjevně pro svou akci vybral ten nejméně vhodný okamžik. Vzdálený výbuch možná Tima ušetřil několika ran, ale jen těžko si teď přemotivovaný likvidátor bude myslet, že v tom nemají prsty.

Jezdec se probere z údivu, ale pozdě. Tim využije momentu překvapení a bodne saura do boku tyčí, kterou ve zmatku zvedl. Zvíře zaryčí a chramstne po Timovi, mine, zadupe a otočí se za jezdcem, který ho tahá za bezpečnostní popruh a paty mu ryje pod žebra. Znovu se ožene, tentokrát po jezdci. Tim se odkulí. Dívky se sehnou pod ocasem, který švihne vzduchem. Jezdec se zakloní, noha mu vyklouzne z třmenu. Tělo opíše oblouk. Zastaví se, až když hlava narazí na beton. Baret sklouzne na zem a odznáček s lebkou se odkutálí pryč. Archon sebou hází, snaží se zbavit těla visícího ve třmenu. Točí se a řve. Otrok zbavený okovů. Jezdec se klátí ve vzduchu a třeští oči. Obličej od krve. Bota je zaseklá ve třmenu a každá archonova otočka kroutí stehenní kostí. Tim se sehne pod ocasem bestie, která se opět otočila.

„Padejte! Kryju vás!“ Bodá tyčí, aby udržel zvíře i s nákladem daleko od děvčat.

Pippa využije příležitosti, drapne dívku v podpaží a skočí s ní zpět do tunelů. Let je krátký a dopad tvrdý. Annie vyjekne, Pippa hekne. Společně se svalí do stružky vody.

Kuželem světla otevřeného ústí tunelu k nim doléhá křik. Annie spatří v průlezu Timovy nohy. Odvalí se na stranu, aby na ni nespadl. Jenže Tim neseskočí ani nesleze. Nohy se zastaví ve vzduchu, jako by náhle přestala působit gravitace. Annie má pocit, že se míhají vzduchem nekonečně dlouho. Poslední kopance naděje. Křupnutí kostí doprovodí vzteklé zavrčení. Nohy dojdou mrtvolného klidu.

„Time?“ pípne Annie.

Dolů sprchne krev. Nohy zmizí ze zorného pole.

„Jsou dole! Zabte je!“

Pippa popadne Annie za rukáv. Smýkne jí, aby se rozeběhla. Jenže sama po několika krocích zavrávorá a upadne.

„Pippo? Co je?“

Pippa rychle a mělce oddechuje. „Noha...“

„Noha? Co je?“ hlas se jí láme. Padne ke kamarádce.

Pippa se chytne pod kolenem a zvedne nohu. Špička chodidla směřuje na opačnou stranu, než by měla. Kotník napíná látku nohavice k prasknutí.

„Běž! Doženu tě!“ máchne Pippa rukou, jako by odháněla mouchu.

„Ale –“

„Běž! Miluju tě, Peříčko, ale běž už! Běž! Běž!“

Annie se rozpláče. Stojí. Někde za Pippou čvachtnou první těžké boty.

„Plamenomet!“ zavelí někdo.

Pippa do ní vrazí dlaní. „Běž!“

„Já...“

„Proboha! Vypadni už!“

Annie s nudlemi u nosu vyběhne. Vzduch zhoustne. Jako by ji neviditelná síla tahala za volné části špinavého oblečení. Ohlédne se.

Pippa stojí a proti ní se tunelem valí ohnivá koule.

Annie skočí za roh.

Proud ohně je ohlušující. Plameny prskají a tráví každičkou molekulu kyslíku. Pak se stáhnou zpět, jako sauří jazyk. Chodbou se valí černé obláčky kouře. Smrad vyhořelého kerosinu. Vzduch se změnou teploty ještě stále tetelí.

Děvče uhání, co mu síly stačí. Neohlíží se, přesto včas neposřehne, že doběhla do místa, kde se tunel propojuje s kanalizací. Šlápne do prázdna. Úlekem se nadechne a pleskne sebou do vody. Hladina nad ní se zavře.

Neví, jak dlouho se ve vodě plácá, ale připadá jí to jako věčnost. Když se tok konečně rozdělí do několika menších, které rozvádějí splašky do čističek, hladina klesne a vyvrhne ji jako

umírající rybu. Leží na samotném okraji tunelu. Denní světlo ji štípe do očí. Kašle. Pod ní bouří ta nejprudší část řeky. Meandr nacházející se na samotné hranici města. Za ním už jsou jen vodní elektrárny, několik rybářských osad a neprostupná džungle.

Oblohu už křižují obě slunce.

Annie hledí do hloubky pod sebou, na čůrky vody, které se ve vzduchu kroutí a padají do Strusky. Rozfoukávané větrem se vlní a vzápětí se vlivem gravitace opět spojují v jednolitý proud. Dojde na kraj, a i přes to, že se jí třesou kolena, vyhlédne. Vymletý břeh a desítky odpadních ústí, která trčí stejně vysoko jako to její. Jediná šance na záchranu je skok. Na zem pohodí promáčený, potrhaný batoh.

„Tatínku, pomoc," kňourne. Dřepne si a tichounce pláče. Plavat umí výborně, zkouškou prošla už v sedmi letech. ale samotný pohled dolů jí svírá vnitřnosti.

Zpět do přítomnosti ji vrátí dunění těžkých bot a hučení plamenů. Nevzdali se. Stále ji hledají. Smečka hladových psů. Co se tam nahoře stalo? Oslava spuštění červí brány se změnila v hon na Annie. Ale proč?

Neudrží se a popotáhne.

„Šlo to odtamtud, dělejte!"

„Tam nejdu, co když je to další odbojář?"

„Blbe, je to malá holka, neposlouchals?"

„Viděls hlídkaře? Bude rád, když bude ještě někdy chodit! A ještě musel utratit archona."

„Kurevskej dluh," odplivnutí. „Co navrhuješ?"

Děvčátko si předloktím otře uplakanou tvář a postaví se do ústí kanálu. Měla by skočit. Musí skočit! Kapající voda. Slunce na obzoru jako by utíkala za rychle se ženoucími mraky. Vlhký vánek od řeky.

„Hodíme tam zábleskáč."

„Neblbni. Říkals, že je to děcko! Může jí to poškodit mozek."

„Ale pálit oheň do chodeb ti nevadilo."

„Člen odboje a dítě, to je něco *kurevsky* jinýho."

„Omráčí ji to, uklidni se..."

Cvakne pojistka. Slabé šplíchnutí vody.

„Povýšej nás! Věř mi!"

„Posral ses?“

Děvčátko se otočí. Tunelem k ní jako na tobogánu poskakuje blýskavý kámen. Chromovaný předmět v šeru tunelu pableskuje. Nebýt dunivého klong, které se ozve s každým poskočením, připadal by jí ten pohyb legračně nevyzpytatelný. Jenže Annie tuší, co se k ní žene.

„Tatí!“ vykřikne. Měla by skočit, ale nemůže. Nedokáže to.

Zableskne se. Tunel prosvítí elektromagnetická koule, která pohltí malé tělíčko. Annie se rozklepe. Oči v sloup, cévky bělma praskají. Vteřinu. Dvě.

Namodralou záři vystřídá tma. Batoh se překlopí a drobný foťák s dírkovou komorou dopadne na hladinu řeky. Bouřící Struska ho vmžiku pozře.

ČÁST PRVNÍ

DOKTRÍNA SPOJENÝCH MĚSÍCŮ UNIE

DODATEK VI.

Je nařízeno, že jakýkoli pohyb civilního obyvatelstva mezi břehy je přísně zakázán. Z tohoto usnesení se vyvozuje:

I. Při nedodržení nařízení občan nenávratně pozbývá občanství a veškerých ochran a garancí Unie.
II. Překročením západního břehu je vyhlášen stav nouze – ohrožení bezpečnosti obyvatel.

Rok Unie 2172 — Planeta Dichospherus — 81. oběh Dichospheru

‹ 1 ›
POSLEDNÍ ŠANCE

V rozích tanečního parketu klubu Poslední šance se převalují poslední chomáčky husté mlhy dýmostroje. Kapky potu se drží na podlaze a už i nejvytrvalejší návštěvníci pověstné pařby se potácejí pryč.

Solomon si přes odřené klouby prstů protáhne předloktí a zakroutí hlavou. Ebenová býčí šíje zapraská a svaly odhaleného hrudníku se uvolní. Zakrouží rameny a prokřupne si lopatky. Uleví se mu, ale ne dost. Teprve když mu Patricie přes barový pult přisune dva plecháčky kávy a on se nadechne zemité vůně, slastně vydechne.

Usrkne. Hustá jako tér, tak ji má rád. Jeden hrnek, ten menší, okamžitě vypije. Kolem toho většího proplete prsty.

Klub je až na personál prázdný. U stropu problikávají barevná světla a celý prostor těžkne vydýchaným vzduchem. Hudba je melodická, laskavá. Žádné zběsilé dunění, žádné ryčící basy, jen tiché vybrnkávání kytary – šichta skončila. Už žádné další domlouvání opilým horníkům. Už žádné další uklidňování neshod mezi trhlináři. Už žádné rvačky.

Patricie, štíhlá žena s mladistvým smíchem, se k němu opět nakloní a pod nos mu přišoupne talířek syntetické kaše s příchutí tofu a mističku hub. Pohledem sklouzne k jeho uším, které jsou pokroucené jako drobné květáky.

Solomon na sobě nedá nic zdát, ale ví, že ho pozoruje. A on se za sebe stydí. Je sice na chlápka po čtyřicítce v dobré kondici, ale roky zápasení se na něm podepsaly. A víc než na jiných částech těla rozhodně na uších, které mívají právě zemaři nejčastěji roztržené. Lékaři boule, ve které se uši přetvoří, nazývají ušní hematomy. Zápasníci jim říkají karfiolové uši.

Místo poděkování zamručí a raději se věnuje jídlu. Kaši do sebe hrne, jako by cyklus nejedl. Otře si zápěstím ústa, poslední sousta zapije lokem kávy a poškrábe se na jediném ušním lalůčku. Spokojeně vydechne. Ona se usměje a vrátí se k úklidu za barem. Přeleští skla vitrín z krystalické pryskyřice, kterými prorůstají tenounké šlahouny popínavek. Listy, které na několika místech ze skla vystupují a kroutí se za světlem, se po doteku ještě chvíli chvějí. Vibrace je to ale tak jemná, že ji organický materiál snadno vstřebá.

Zády k němu Patricie konečně promluví. Zašeptá: „Díky, Sole."

„Hm," zabručí. Už mu děkovala v průběhu večera. Ještě se třásla pod náporem adrenalinu, ale děkovala. To mu stačí. Další z těch pracovních dní, který se zkrátka nevyvedl. Snad se kvůli těmhle idiotům nenechá tetovat, napadne Solomona jako pokaždé. Nejedna žena východních oktantů si nechala potetovat obličej právě proto, aby zakryla svou krásu a zapadla do chaotického koloritu jejich břehu.

„Co budeš dělat potom?" zeptá se zničehonic ona. Naváže tak na konverzaci, kterou vedli docela nedávno. Vlastně ji vedou poměrně často. Patricie se stále bojí, že s ní nepočítá.

Zápasník vzhlédne a poprvé za celý večer se jí zadívá do tváře. Výrazné lícní kosti, pronikavý pohled a pleť o něco světlejší, než je ta jeho. Teď už si zvykl, ale stejně se vždycky pozastaví nad tím, že si dříve všímal především odstínu pleti. Ona je přitom jiná v tuctu zajímavějších ohledech. Je inteligentní a přemýšlivá. Laskavá. Bezstarostná... Nehodí se sem. Nehodí se k němu, a přesto ho přitahuje.

„Vypadnu odsud. Přejdu Most, jako občan Unie."

„Pořád věříš, že tě po tom všem západáci přijmou? Že ti tátu pomůžou najít?"

Solomon usrkne kávy. „Potřebuju slyšet, proč mě zradil."

„Nevěříš Herbertovi?"

„Potřebuju to slyšet od táty. Lidem se moc věřit nedá."

Patricie se kousne do jazyku, svaly čelisti se jí pohnou, ale neřekne na to nic.

„Dokud turnaj nevyhraju, tak se to stejně nedozvíme," zamumlá Solomon.

„Promiň."

„Ty promiň, Ještěrko. Myslíš to se mnou dobře."

Patricie se usměje, a jako by Solomonův hlas měl tu moc tvory přivolat, zpoza vlasů jí na ramena vylezou dva pagekoni. Béžový a hnědý. Kosočtvercové hlavičky kroutí do stran, tlamy otevřené a zornice zúžené v tenké čárky.

„Budu ti fandit," řekne Patricie.

Solomon si dlaní promne holou hlavu. „Fakt mě neviděj?"

„Viděj, ve tmě dokonce líp než za dne a hrozně rychle se přizpůsobujou změnám." Prstem pohladí nejprve béžovou, potom hnědou hlavičku.

„Čím to?" zvedne obočí.

„Vážně tě to zajímá?"

„Jo."

Patricie zaváhá, ale pak spustí. Vysvětluje mu, jak funguje biorytmus pagekonů: přes den se vyhřívají v korunách stromů a na kamenech a dobíjejí svá malá těla, aby měli večer dostatek energie aktivovat čidla pro detekci hmyzích feromonů. Jenže s příchodem člověka se začaly věci rychle měnit. Sauři už nejsou vrcholovými predátory, pagekoni jsou pro mnohé jen pochoutka, lidé se roztahují na západě, kultivují krajinu... Pak volně přejde k délce dnů, cyklům, pohybu sluncí. Konjunkce, Dlouhá noc, rostlinstvo – spotřeba uložených škrobů, krytí se ochranným pigmentem, svinování listů... Solomon se v termínech a odborných pojmech ztratí. A tak jen pozoruje, jak Patricie máchá rukama a kouše si rty, když se snaží rozpomenout si na jakési konstanty. Pagekoni se jí vlní na ramenou, protože u vyprávění pochoduje. „Říká se tomu kaskádový efekt přírody. Každý ekosystém něčím podobným disponuje. Přirozený řád... Sole?"

Solomon se od srdce zasměje.

„To snad není možný! Kdys přestal poslouchat?“

„Ztratil jsem se u hmyzí redehydatace.“

„Rehydratace! Proč ses teda ptal?“

„Rád tě poslouchám.“

„Tohle ti nedaruju, vtipálku!“

Solomon už s lepší náladou sklouzne z barové stoličky. Posune k Patricii prázdnou misku, ale hrníček si vezme.

„Večer jako vždycky?“ položí Patricie řečnickou otázku. „A připrav se, dneska budeš číst sám.“

Svépomocí se číst nikdy nenaučil a uvědomuje si, že bez kamarádky, jako je Pat, by se mu to ani nikdy nepovedlo. Budou společně poslouchat oblíbené písničky a ona je bude přepisovat. Pak ho bude zkoušet z písmen a nakonec se Solomon pokusí napsat vlastní větu. Scénář se bude opakovat tak dlouho, dokud se jeho naučené schopnosti vrtat se ve strojích nespojí s tím, co se píše v příručkách. Pak bude moct složit unijní zkoušky a najít si normální práci. Vypadne odsud, aniž by kvůli tomu musel kohokoli mlátit. Takový byl původní plán. Jenže zápasení mu jde tak nějak snáz. Navíc, když je s ní o samotě, bojí se. Nechce jí dávat liché naděje, nechce jí lhát. Nemůžou být spolu. Ona má na víc než na stárnoucího zápasníka. To jí nemůže udělat. Ale může ji vzít s sebou na druhý břeh, to svede. Alespoň *to* pro ni udělat může. Ona je jediná, kdo ho před zápasy dokáže uklidnit a přivést na jiné myšlenky. A za dva cykly ho čeká zápas o všechno. Zase.

„Kam si myslíš, že deš?!“ vytrhne ho z myšlenek křik.

Solomon se otočí za rozčileným hlasem majitele klubu Herberta Sturridge. Věčně nespokojený a nabroušený chlapík, který si vykračuje, jako by vlastnil poslední bar na světě. Nebo spíš jako by vlastnil úplně všechny. Kvůli lidem jako Sturridge tenkrát prohráli bitvu o Most.

Solomon počká, až ho podstatně menší muž s rukama za zády dojde, teprve pak odpoví: „Domů.“

„Domů?“

„To jsem právě řekl.“

Nade dveřmi se rozsvítí rudé světlo. Solomon instinktivně zvedne ruce, aby si zakryl uši, ale včas se zarazí. V klubu sirény nejsou slyšet, proto Herbert používá světla. Jsou čtyři, stejně

jako stupně poplachu. První na škále světel, a tedy i první stupeň poplachu, je červená – znamená zákaz cestování mezi oktanty. Nejčastěji to bývá plané varování, ale ostražitosti není nikdy dost.

„Dneska sis svoje odmakal, co? Nebo spíš odmlátil? Kolik jsi jich ztloukl? Hm?“

Solomon mu neodpoví. Jen nakrčí rty, potom ramena. Patricie se pokusí do rozhovoru vstoupit a pomoct, ale Herbert ji dlaní zarazí.

„Neser mě,“ obrátí pozornost zpět na Solomona, „když budeš furt někoho rubat, za chvíli nám sem přestanou lidi chodit úplně, chápeš to?“

„Zasloužili si to...“

„O tom nemluvím, sakra! Jak je to možný?“

Nikdo se nezeptá co, a tak Sturridge pokračuje. „Když už se mi poštěstí a ty máš volno, nikdy se nic nesemele! Myslíš, že jsem neviděl záznamy kamer? Ty blbci si jen chtěli vyhodit z kopýtka. A to, že tady slečince sáhli na zadek, není důvod pro rozbombardování jejich ksichtů!“

Solomon zvedne koutek úst. Ten příměr se povedl. Byl vzteklý. Vybaví si pocit, jak se mu rozpumpovalo srdce, a taky příval energie, když jeho pěst dopadla na první obličej.

„Máš je napřed upozornit, jenže to bys s lidma musel víc mluvit, co? Možná jsi zapomněl, že nebejt trhlinářů a horníků, už by nás odsud Unie dávno všechny vypakovala!“

„Jestli chceš někoho, kdo bude nad oplzlíkama přivírat oči, skončím.“

„Kde máš triko?“

„Kdybys nechal udělat moji velikost, nemusel by ses pořád ptát...“

„Takovou?“ Herbert mu zamává před obličejem černou látkou, kterou až doposud schovával za zády.

Solomon si tričko vezme.

„Zkus si ho oblíknout,“ poručí Herbert.

„Vteřinku.“

Solomon prostrčí hlavu dírou v látce, pak levou paži a s obtížemi i pravou s hrnkem. Stáhne látku níž. Konečně se na hrudi objeví Herbertův obličej spolu s obrázkem domácí pálenky.

Solomon zatáhne za spodní lem, aby si zakryl ještě stále odhalené břicho. Látka se napne, švy po stranách povolí, nitě zapraskají a Herbertova vytištěná brada spolu s pálenkou se roztrhne.

Patricie vyprskne smíchy.

Solomon pokrčí rameny.

„Neser mě! Nejradši bych tě vyhodil."

„Tos měl už dávno."

„Jenže to jinak nejde, že ne. Někdo se o tebe musí postarat, aby se o tebe zase nezačali zajímat na druhým břehu."

„Já jsem s bojem skončil," odpoví a slovo *boj* zdůrazní, aby bylo jasné, že nemyslí rvačky. „Jenže ty máš jiný plány, proto mě tu necháš, ať se bude dít cokoli. To je ten pravej důvod, viď? Pořád doufáš, že se zase přidám. Ale já nebudu ničí bílej kůň. Už ne."

„Tak to přece nebylo."

„Že ne?" zavrčí Solomon a vrazí Herbertovi do ruky hrnek. Káva vyšplíchne na zem.

„Ne tak nahlas."

„Ale tady," Solomon máchne dlaní a obsáhne prostor kolem nich, „jsi přece mezi svýma, ne?" Otočí se a v roztrhaném tričku se vydá se po schodech nahoru.

„Moc se tam nepoflakuj – první stupeň!" houkne za ním Herbert.

Nejspíš opravdu věří, že se mu povede Solomona dřív nebo později přemluvit k tomu, aby se vrátil. Aby se zase bil ve jménu odboje. Solomon místo toho pokaždé, když se s Herbem nepohodnou, zvažuje, jestli jeho role vůdce odboje vůbec kdy k něčemu byla. A když zvažuje, slyší je. Všechny ty, které výbuch neroztrhal na kusy, ale do konce života z nich udělal mrzáky. Měl na Mostě umřít taky. Jeho tělo měla odnést Struska a na jeho mase si měli pochutnat solmaři, říční mrchožraví úhoři. Jenže on se zastavil. Oni padli. Nadšení odbojáři, kamarádi, matky, otcové. Nechal je vrhnout se vpřed a sám se zastavil. Zradil je, protože na poslední chvíli couvnul. Nedokázal jít hlavou proti zdi. Zradil je, stejně jako táta zradil jeho.

‹ 2 ›
ČERVENÉ DVEŘE

Jednotka likvidátorů projde přes šest kontrolních stanovišť Mostu. Jdou od východu k západu. Za sebou mají slumy a nad střechami obsypanými solárními panely se kroutí sloupy černého dýmu. Před dvojstupem ozbrojenců se tyčí mříže brány, která zvedací most rozděluje. Za mřížemi další checkpointy, další ozbrojenci na stráži a ostnaté dráty. Na konci dvě věže s ostřelovači. Přes pět set metrů podepřených šestnácti duraciovými pilíři, kolem kterých se valí divoká voda Strusky.

Dnešní akce byla z těch náročnějších, pomyslí si Gabriela. Infikovaný byl jediný, ale v ulicích zůstali civilisté, a tak muselo zasahovat více jednotek. Alespoň ta jejich už má padla.

„Jsi v pohodě?" zeptá se Jelena, které přezdívají Sup.

Gabriela přikývne.

Dojdou k bráně. Nejprve odevzdají výstroj: přilby, zbraně, zkrátka vše, co by mohlo zachytit jakoukoli stopu infekce. A zatímco vybavení prochází dekontaminační procedurou, vojáci jeden po druhém vstupují do kontejneru se sprchami, kde jejich těla očistí automatické rozprašovače. Přehodí přes sebe volné hábity, čelenky se stínítky a zatmavovací brýle s asymetrickými filtry. Gabriela si jednotku prohlédne a neubrání se úsměvu. Přes Most přechází organizovaná jednotka po zuby ozbrojených profesionálů, ale zpět se vrací bezbranná parta kamarádů. Od bitvy o Most se opatření zpřísnila natolik, že dnes

vás zbraň v ruce dostane maximálně přes zábradlí mostní konstrukce – do Strusky.

„Kapitánko?“ pronese voják za mřížemi.

Gabriela si upraví čelenku v krátkých černých vlasech a předstoupí před spolubojovníky, kteří se ze zvyku seřadili tak, aby stáli čelem k bráně.

„Zde,“ přihlásí se Gabriela.

„Přístroje vám daly zelenou,“ pokračuje muž. Helmu už si sundal a teď ji drží v podpaží. „Výstroj dopravíme zpět do zbrojnice likvidariátu, jako vždy. Datacentrum tradičně ještě analyzuje záznamy akce, takže na výstup si počkáte, ale nevěřím, že byste nezůstala na vrcholu žebříčku.“

„Děkuji. Můžeme domů?“ zeptá se a kývne ke stále zavřeným duraciovým dveřím.

Voják přikývne a zasalutuje. Když ho míjí, každému ještě vtiskne do ruky jednorázovou roušku.

„Nákladák vás vyzvedne u paty každou chvíli. Unie chrání!“

„Unie chrání,“ odpoví vojáci jednohlasně.

Gabriela provede jednotku ještě třemi kontrolními stanovišti, teprve pak se trochu uvolní. Pevná zem pod nohama a bouřící Struska jen jako kulisa, nikoli chřtán, do kterého se může kdykoli zřítit. Hlava ji ale bolet nepřestane. Sáhne do volného záhybu hábitu, ale pak si vzpomene, že prášky už před nějakou dobou vyhodila. Akorát ji oblbovaly. Noci byly stejně krušné, ale ona si z nich konečně i něco pamatovala – velké červené dveře.

Zastaví se u paty mostní konstrukce. Masivní nosníky, ocelová lana a obrovitá ozubená kola, jejichž oprýskaný lak dává na odiv jednoduchost mechaniky. V případě nouze se mrtvolně tichý stroj rozeřve skřípěním kovů a cvakáním, jak jeden gigantický zub zapadá do druhého, aby společně popohnaly západní část Mostu směrem nahoru. Bytelná stavba kontrastuje se zbytky původního nemechanizovaného mostu o pár set metrů dál, ze kterého zbyly jen trosky skeletu kroutícího se jako robotická chapadla. K západu se stahují akorát zprohýbané pahýly odmítající přemostit Strusku. Tak řeku pojmenovali. Tenkrát nevěděli, jak příhodně bude jméno znít s odstupem času.

„Fakt bych si dal džinga whisku," zahalasí Chrt, nejvyšší muž jednotky. Rváč z východního břehu, specialista na boj zblízka. Kdyby všechny ostatní postupy selhaly, je to na něm. Poslední záchrana. Proto pije rád a tolik. Nikdo to neříká nahlas, ale ani Gabriela nezná žádného rváče, který byl nasazen do boje při větším počtu infikovaných a nakonec přežil. Jenže občas se někdo musí obětovat, aby ostatním koupil čas. Unijní doktrína, článek XIII: *Druhého života je dosaženo především skrze uvědomění, že jedinec nezmůže mnoho, ale jednota těla i ducha vše*.

„Leješ moc," odpoví mu Salamandr, drobný muž, jehož předchází pověst rýpala a vzteklouna. Možná za to může jeho menší vzrůst, nebo rezavé vlasy, kdo ví? „Ale dám si s tebou."

„Supe?" zeptá se Chrt.

„Já ne, díky, někdo musí sepsat hlášení, navíc mám pohotovost."

„Roušky," rozkáže Gabriela. Rozprašovače insekticidů jsou v okolí Mostu aktivnější. Smrtelně jedovaté nejsou, ale když se jich nadýchají moc, místo tancování v baru budou objímat mísy.

„Nesnáším ty přezdívky," řekne Hyena. Nejmenší likvidátorka v týmu, jejímž úkolem je chránit Gabrielu, když dojde na oheň. Její zápasnické copánky, které si sama trpělivě motá až těsně k lebce, Gabriela bezmezně obdivuje.

„To mi povídej," řekne Gabriela. Jí říkají Moucha. Prý existovaly civilizace, kde byla moucha symbolem smrti. Jenže historie je tak nějak v kosmu, takže si ji kolegové rádi dobírají – moucha nanejvýš sedí na hovně. O to opojnější je, že stále dominuje žebříčkům. Nejschopnější ohnivec Polis.

„Jo," potvrdí nováček týmu, Stink. Gabriele stále vrtá hlavou, proč jim nikdo nebyl schopen vysvětlit, jak to, že on nedostal přezdívku živočicha. Možná se blíží nová éra a Stink je jejím předvojem? Nebo za to může jeho výrazná, skoro až cementově šedá pleť, která připomíná smradlavou slitinu stinkitu? Někdo musí být vždycky první.

„Dostal jsem nápad. Mám žízeň jako nikdo z vás, ale co se nechat pozvat na večeři?" navrhne Salamandr. „Řada je na kapitánce!"

Gabriela zvedne obočí, ale když ostatní svorně přikyvují, řekne si, že to možná není špatný nápad. Tahle část jejich společného

života se jí líbí. Posledně vysedávali u Hyeny a ta jim dokonce představila svou mámu. Gabriela by je mohla vzít k rodičům, alespoň by jim konečně ukázala, v jak nesmyslném přepychu ji vychovávali. Takhle by se k nim před noční pohotovostí mohla přidat i Jelena, a když se jí Gabriela s dostatečným předstihem zeptá, aby se sladily, mohly by se před rodiči držet za ruce. Máma to pochopí, ale u táty, který se věčně bojí, aby příliš nevybočovala a nepohoršovala a který jí pořád a rád *nenápadně* dohazuje syny svých kolegů, netuší, jak zareaguje. Uvidí.

„To zní jako plán, Salamandře," řekne zvesela. „Platí. Sejdeme se u mých rodičů. Ukážu vám, jak vypadá taková obyčejná centrální vila."

„Já nepřijdu," ozve se Hyena a sklopí zrak ke špičkám bot.

„Kláro?" ujede Jeleně. „Co blbneš?"

„Nemůžu, ještě něco mám, přišla bych pozdě." Všichni vědí, že jestli někdo nerad chodí pozdě, je to ona. Raději nepřijde vůbec, než by někoho nechala čekat. Prý tak prokazuje ostatním úctu. Váží si jejich času.

„Stalo se něco?" zeptá se starostlivě Gabriela a k jejímu překvapení odpoví Chrt.

„Si piskejte, kapitánko, má zaječí úmysly. Sauří jezdkyně!" zahuláká a zubí se od ucha k uchu.

„Cože? Už tě přijali?" diví se Gabriela. „Proč jsi nic neřekla?"

„Bála jsem se, co řeknete, kdyby to vyšlo."

„Že to kurva zapijeme, ne?" zvýší hlas Salamandr a dá Chrtovi přátelskou ránu do ramene.

„Si piš!" opáčí Chrt a napřáhne se, že mu úder oplatí.

Salamandr polekaně uskočí.

„Teda pokud šéfová dům zatím nevypálí jako cokoli, na co sáhne, co?"

Nikdo se nezasměje.

„*Cokoli, na co sáhnu*... pořád se to drží, jo?"

„Nevidělas ty malůvky?" zeptá se Jelena zpod tmavé ofiny rovných vlasů.

„Kolujou v lokálních přenosech, jsou jich kvanta," řekne Stink.

„Mám na nich ohnivá křídla?"

„Křídla muší, ale prackama házíte ohnivý koule," řekne Chrt.

„Jo, ty křídla si radši moc nemalujte, jsou –“ nedopoví Salamandr, protože mu Chrt uštědří herdu do zad.

„Dneska ne, dneska se bude pít!“ dodá bodře a kuckajícího kolegu vezme kolem ramen.

Ještě chvíli probírají, jak bude nástup Hyeny k nové jednotce vypadat a jestli se nebude bát, až poprvé pojede na saurovi úplně sama. A ona jim slíbí, že když to půjde, poprosí poručíka, aby ji na večeři dovezl. Přece jenom dnes ji čeká už jen podepsat žádost o převelení. Splní si sen. Aspoň někdo, kdo sní o pěkných věcech, pomyslí si Gabriela. Možná se dostane i do džungle.

Nevýhoda práce likvidátora je, že málokdy vytáhne paty z kolonie. Likvidátoři představují poslední obranu před infikovanými, ale nejsou astrovojáci, i když nejspíš prošli podobně šíleným výcvikem. Specializují se na urbanizovaná prostředí. Výpravy za hranice Polis, přilehlých habitatů nebo do míst, která chrání atmosférické pylony, padaly už od přistání na bedra stovky starých astrovojáků přidělených kolonii. Než se objevili zymorfové. Pak se Polis rozdělila definitivně, poblíž dolů vyrostly antiseptické lázně a západní břeh oddělila hradba insekticidů. Na východní břeh vystěhovali problémové existence a spoluobčany nedostatečně velebící Unii. Dokonce se našli i tací, kteří rovnou odkráčeli kamsi do džungle.

„Koukejte,“ houkne Salamandr a ukáže na telestěnu, která právě zahájila přenos.

Obří obrazovka namířená směrem k východnímu břehu spustí. Unijní znělka, série dynamický střihů na likvidátory připravující se do akce, šleh plamenometu. Gabriela v plné výstroji potěžká kovový plamenomet. Detail na palivové bomby na zádech. Zašplouchá v nich hořlavá kapalina. Gabriela rukou v bezprstové rukavici pohladí krk zbraně. Tenkou trubku, kolem které se vine vstřikovací hadička, napojená na bomby pryžovou harmonikou. Přejede prsty až k hlavici s hořákem. Řvoucí chrlič – démonická stvůra, plivající rozpálený kerosin. Očisťovatel.

„Jsme tu, abychom vás chránili!“ řekne Gabriela z obrazovky telestěny. Obraz se přepne na tabulku s přezdívkami a čísly. Na prvním místě se rozsvítí nápis Moucha a přepočítají se body. Číslo se zastaví na 189.

Jednotka propukne v jásot. Křičí, hvízdají a tleskají.

Zpoza zatáčky se vynoří nákladňák na osmi kolech a zastaví nedaleko halekajících.

„To stačilo," odtuší Gabriela. „Jedeme. Každou chvíli přejdou Most i ostatní týmy, tak ať stihneme normální sprchy, než v nich bude těsno. Až se dozví, že jsme si udrželi vedení, budou pěkně nasraný."

„Maj ještě co dělat s naháněním civilů," řekne Chrt. „Viděli jste toho jejich rváče?"

Víc říkat nemusí. Všichni okamžitě vědí, o kom mluví. Největší a nejobávanější rváč likvidariátu. Gabrielu by zajímalo, co nebo kdo ho drží pod kontrolou.

„Bojíš se, že tě vyměníme?" zeptá se ho Hyena.

„Vypadá brutálně nabušeně a pohybuje se fakt sebevědomě."

„Klid, kamaráde, *tenhle* život skončíme spolu," řekne Salamandr a poplácá ho po širokých zádech. Unijní víra ve více životů prostupuje ryšavým mozkem stejně důsledně jako všechny rozkazy.

Jelena chytne Gabrielu za loket a ukročí dál od ostatních. „Vážně v pohodě?"

Gabriela neodpoví, ale usměje se. Jelenu miluje, ale ani její starostlivost momentálně nepomáhá tlumit příznaky její unavené mysli, spíš naopak. Noci, kdy je sama, hroutí se, propadá se matrací, topí se, ji děsí. Ale ještě víc ji děsí, že se jí tyto pocity čím dál tím častěji vracejí i přes den. A když konečně odezní, stále jsou tam ty dveře. Červené dveře a za nimi... něco.

Když je nákladňák proveze širokými ulicemi západního břehu Polis, vojáci se uvolní ještě více. Čím dál od Mostu, tím více barev a prostoru kolem. Z korby sledují plachty natažené mezi domy, které sice vrhají potřebný stín, ale přesto se lidé ve volných hábitech a kutnách pohybují podél domů, kde se v pravidelných vzdálenostech nacházejí ochlazovací stěny. Zvyk z nejteplejších dní roku, které je zase zanedlouho čekají. Na jednom břehu je stín symbolem chladu, na tom druhém bezpečí, ale není to nakonec to stejné?

Nákladňák se s hrknutím zastaví. Gabriela pozoruje stromy, kterých tu bohužel není tolik jako v centru. Ani druhová rozmanitost nestojí za řeč. Na druhou stranu, lepší než nic. Lepší

než popínavky, slizké houby a nevzrostlé keře a kdo ví, co východáci ještě velebí.

Kráčejí ve dvojstupu. Míjejí luminoflexní lampy, které chytají záři obou sluncí, aby večer osvítily široké ulice západního břehu. Jelena znovu promluví, teprve když se dostanou na malé náměstí před masivní hexagonální budovu likvidariátu, kterou střeží dvojice likvidátorů v uniformách a s puškami přes ramena.

„Pořád se ti vrací ten sen?" zašeptá Jelena.

„Noční můra," odpoví Gabriela.

„Zkoušelas, co jsem ti radila?"

„Nedokážu to. Je to pořád stejný. I když už si myslím, že to mám pod kontrolou a ty dveře přetřu černou, barva se sloupe. Je to, jako bych je nenatírala, ale polepovala černými peříčky. A především se dokonce otřásly."

„Něco chce ven," pronese Jelena s obavou v hlase.

„Něco chce ven," potvrdí Gabriela a zamlčí, co viděla, když se otevřely.

Stráže zasalutují a pneumatické dveře syčivě zapadnou do těsnění. Projdou rozlehlou halu administrativní části a zamíří směrem k medicentru, kde si ještě s jim přidělenými konzultanty určí den na terapeutický debriefing.

„Přijdeš taky? Hodí se ti to? Klidně to přesuneme ke mně," vysype ze sebe Gabriela.

Jelena jí věnuje jeden ze svých šibalských úsměvů. „Ráda, díky, že ses zeptala."

„Kapitánko?" zastaví ji postarší důstojník. Jakmile Gabriela zaregistruje rudou uniformu, polije ji horko.

„Pane?" odpoví otázkou, protože si nevzpomíná, jakou hodnost inkvizitorovi pobočníci zastávají.

„Tím se netrapte, na formality si nepotrpíme, znáte nás."

Kéž by neznala.

„Vrchní inkvizitor maršál Kreuss vás čeká."

Gabriela nasucho polkne.

„Děje se něco?" zeptá se Jelena.

„Pokračujte, vojáku, kapitánku čekají ještě nějaké povinnosti," vysvětlí muž.

„Supe, pokračuj," odsekne Gabriela Jeleně a doufá, že tím situaci zachrání.

„Ano, paní kapitánko!" Jelena zasalutuje, otočí se na patě a odejde. Než zmizí v útrobách likvidariátu, několikrát se otočí. Bojí se o ni.

„Děkuji," řekne muž. „Je radost vidět, že si vyšší šarže umí zjednat pořádek."

„Omlouvám se, pane. Po akci to z vojáků vždycky spadne."

„Ale jistě, stres, znám to moc dobře."

Gabriela pochybuje o tom, že kdy držel zbraň v boji. Při mučení vězňů možná, ale v boji určitě ne. Má však rozum, a tak raději mlčí.

‹ 3 ›
ŠÉF

Gregor vejde do šatny plné plechových skříněk a polonahých chlapů. Kulhání maskuje sebevědomou chůzí. Brada zvednutá, ramena propnutá. Vysoká postava mu propůjčuje pocit, že je nad věcí. Ale většina likvidátorů o jeho starém zranění ví, takže jeho silácká póza je spíše projevem vnitřního boje sama se sebou. Dnešní den se vydařil, konečně v akci zazářil. Jeho jednotka dopadla dva prchající východňáky, zatímco on a Darius kryli vedlejší únikovou cestu. Když slyšel vyprávění, jak se ti dva napínali v křeči, věděl, že tentokrát už ho povýšení nemine. Spraví si reputaci, o kterou ho připravila ta pitomá děcka.

Opře se o skříňku číslo 55 a zhluboka vydechne. Žalostně si potřebuje šlehnout.

Odepne si služební pásek, stáhne čelenku i sluneční brýle, přidá háv, který nafasoval při přechodu Mostu, a smotanec vloží do vrchní poličky skříňky. Pohladí rudou kombinézu. Přejíždí po hrubé nášivce s písmenem L. Zastaví na jejím horním okraji. Látka je u něj vykousnutá, jako kdyby skládačce chyběl poslední dílek. Místo, na které se přišívají frčky. Prsty se mu třesou. Už je tak blízko...

Vzdychne.

Jak dlouho budu muset ještě čekat? Jeho dobrá nálada se okamžitě zhorší. Rozepne zipy nakopávaček, jak přezdívá pracovním botám, a sešlápnutím pat z nich vyklouzne.

Z útrob skříňky vyloví podlouhlé semišové pouzdro. Zkontroluje okolí. Když se přesvědčí, že si likvidátoři hledí svého, pustí se do práce. Zabalí pouzdro do ručníku a odebere se na toaletu. Než začne rozkládat vše potřebné na zavřenou mísu, pro jistotu ještě jednou zkontroluje, že se v kabince zamkl. Klid.

Přezky tiše cvakají, zdrhovadla jezdí sem tam a jezdci tak otevírají a zase zavírají kapsičky. Vyjme injekční stříkačku. Ruce se mu třesou. Zrychleně oddechuje. Sejme kryt jehly a natáhne světle žlutou tekutinu do stříkačky. Nahmatá vystouplou žílu v třískách, tu druhou než posledně. Bodne. Natáhne konec stříkačky zpět. V roztoku se objeví bublinka. Odstříkne přebytek spolu s bublinkou vzduchu, nerad by si přivodil srdeční selhání. Vše připraveno. Usměje se a pomalu si vpraví látku do těla.

Teprve tehdy se přestane třást.

Chvíli se ještě slastně rozdýchává, dokud někdo nezabuší na dveře.

„Zrychli to, vole!"

Víc Gregor neslyší nebo spíš nevnímá. Chlad se mu rozbíhá pod kůží jako ledoví mravenečci. Zatíná půlky a rukou drtí okraje pouzdra. Duraciové pouzdro potažené semišem se mu silou stisku klepe v rukách.

„Ah..."

Zabalí pouzdro zpět do ručníku a cestou si ještě u umyvadla opláchne ruce i obličej. Když pouzdro zase pěkně uloží do nitra padesát pětky, uvolní se úplně. Pocit, že by se mohl vznášet. Dnešní den se opravdu vydařil. Natáhne si trenky, posadí se na lavici a se zavřenýma očima se usmívá.

„Nazdar *šéfe*, kde máš mlíčňáka?" vytrhne ho z nirvány povědomý hlas, který hravě identifikuje podle hluchého L. Simon, obtloustlý světlovlasý kluk, kterému práci seržanta dohodil otec a který spolu s partičkou poskoků terorizuje své okolí. Gregor násilí na východácích schvaluje a sám rád přidá ruku k dílu, ale u Simona je problém, že si své komplexy vylévá i na sobě rovných. Dokonce i na likvidátorech a to Gregora sere. Jediné štěstí, že zbraně likvidátoři fasují, až když jdou do akce. Kdo ví, co by se jinak semlelo.

Gregor ví, o co Simonovi jde, a proto mu úsměv na tváři zůstane.

„Nejsem šéf." Postaví se, aby Simona převýšil. „Ale neboj, dočkáš se."

„Chlapi, slyšeli jste prdelku? Prej *dočkáš se*!"

Smích Simonových kumpánů. Ti, kdo nejsou zaplaceni, mají dost soudnosti, aby mlčeli nebo se rovnou zdekovali. Prostor šaten se rychle vyprázdní. Vzduch zhoustne.

„Pane?" tentokrát k němu dojde ozvěna slov odněkud zleva.

„Čumte!" zahuláká Simon k nově příchozímu, kterého Gregor ještě nevidí, ale ani nemusí, Daria by poznal jen podle kroků – dupe jako saur.

„Připojil se trolí brácha!" pokračuje Simon, ale jeho hlas pozbyl sebevědomí.

Další vlna veselí se nedostaví. Darius je nejobávanější rváč sboru, hromotluk s ocelovou deskou místo kusu lebky a temperamentem rozzuřeného kermora. Jeho prázdný pohled budí hrůzu i v těch nejostřílenějších likvidátorech.

„Šéfe, musíme jít," promluví zpoza skupiny bijců Darius.

A do prdele, děsí se v duchu Gregor. Nahlas ale nepromluví. Stejně by to k ničemu nebylo.

„Jak ti to říkal?" ptá se Simon. „Na co si to hrajete?"

Dariův obličej se zkrabatí. Zvedne obočí, pak se zamračí. Pootočí hlavu a kousne se do rtu. Směsice emocí, kterým nerozumí nejspíš ani on sám. Neřekne však nic. Rukou se poškrábe na části hlavy, kterou zakrývá kovová destička.

„Tááákže?" protahuje slovo Simon už opět ke Gregorovi.

Gregor se nadechne, ale než stihne promluvit, ozve se znovu Darius: „Šéfe?"

„Drž hubu," snaží se zachránit poslední zbytky autority Simon.

„Ředitel nás chce vidět."

„Ředitel?" nechápe Gregor. Že by se dnešní den vydařil se vším všudy?

„Děláš si prdel?" ptá se Simon.

„Musíme jít, šéfe."

„A co když vás nepustíme?" zeptá se jeden z bouchačů ve snaze podpořit kápa.

Darius neodpoví. Postoupí o krok blíž k bouchačovi. Protáhne tvář, nasaje, jako by si chtěl odplivnout, ale nakonec jen zamlaská rty a zakloní hlavu.

„Hele trolle, s náma si to nechceš roz–"

Úder přijde nečekaně. Darius trhne hlavou vpřed. Čelo dopadne na nos. Křupnutí luskne šatnou. Vystříkne sprška krve. Síla úderu bouchače pošle mezi jeho druhy.

Dva Simonovi strážci chytnou padajícího, ostatní couvnou.

Darius stojí stejně uvolněně jako před útokem. Olizuje si krev, která mu ulpěla na spodním rtu.

Když se nikdo neodhodlá k útoku, pronese Darius, jako by právě přišel: „Musíme jít, šéfe."

Simon váhá a Gregor tuší, co se mu honí hlavou.

„Být tebou, nechal bych to být," řekne s úsměvem Gregor. „Ředitel je i pro tvýho taťku velký sousto."

„Chlapi!" zavelí konečně Simon. „Přešla mě chuť zahazovat se s těmahle tupcema, radši zaskočíme za holkama, co říkáte?"

Gregor zůstane stát čelem, dokud Simon neodejde – neplánuje mu ukázat záda a dávat mu šanci na jakýkoli podlý výpad.

Simon, jako by cítil jeho nejistotu, se otočí ve dveřích.

„Něco mi říká, že se uvidíme dřív, než zazní siréna." Jako poslední z hloučku zmizí v útrobách stanice.

Gregor vypustí zadržovaný dech.

„Neměli bysme nechávat říďu čekat," řekne Darius.

„Jo," Gregor se natáhne do skříňky pro rudou uniformu.

„Myslel jsem, že jste s tím skončil." Darius ukáže na modrou skvrnu, která vyčuhuje Gregorovi zpod trenek v oblasti stehna.

Vypadá to jako modřina, vždycky to vypadá jen jako modřina. Gregor lituje, že se kdy hromotlukovi svěřil, jenže když měl tehdy něco jako záchvat, musel někoho požádat o pomoc. A na nikoho jiného se spoléhat nechtěl, namlouvá sám sobě. Chtěl by, ale zkrátka neměl na koho se spolehnout, protože nemá přátele.

„Skončím, až budu šéf..." vydechne a natáhne si kalhoty. Tuší, že to není pravda. Opiát s kombinací steroidů si nepíchá proto, aby byl silnější nebo lepší. Uklidňuje ho. Kolikrát už díky němu zapomněl, že má špatně srostlou stehenní kost? Kolikrát díky

němu cítil, že dokáže všechno? A jak si ho prohlíželi ostatní – obdivně. Nebo spíš se strachem?

„Nebo mrtvej," řekne Darius.

„Cože?"

„Skončíte, až budete mrtvej."

„Skončím, až budu mrtvej..."

Kancelář ředitele likvidariátu se nachází v nejvyšším patře budovy s výhledem na Most. Sídlo likvidariátu postavili záměrně blízko řeky, takže kdykoli zazní siréna jedné z vratkých věží druhého břehu, likvidátoři jsou připraveni překročit Most v řádech minut. Neznamená to však, že se do akce hrnou. Ředitel v tomhle ohledu hovoří vždy jasně: Je žádoucí překročit řeku v co možná nejkratším čase, ale s ohledem na naši bezpečnost. Nepodceňte nepřítele. To oni se rozhodli, že nechtějí být pod křídly Unie, takže než dostavíme červí bránu, nechte je vychutnat si svobodu plnými doušky. Pak se buď přidají, nebo podrobí.

S ohledem na *naši* bezpečnost, hlodá v mysli Gregorovi.

Darius kráčí vedle něj, jako by si myslel, že jsou si rovni. Jenže šéf je Gregor. To on je mozkem jich obou. Jedině on je vytáhne z bláta průměrnosti a dostane na piedestal.

„Nech mluvit mě, jasný?" zavrčí Gregor a zachytí Dariův nepřítomný pohled.

„Vy jste šéf..." Obrova tvář je spolehlivě klidná. Na rozdíl od chlapů v šatnách to myslí vážně. Je jako přepravní saur – poslušný. Bohužel i stejně tak chytrý.

Vyjedou výtahem, minou kanceláře důstojníků navigační podpory, kteří přecházejí mezi terminály a připojují se k holopadům a konzolím jako nějací roboti. Gregor tyhle technomágy – jak jim přezdívá – nikdy nechápal, ale cenil si jejich práce. Smrděla sice ozonem, magnety a zaschlým potem, ale pokud jste se pohybovali po východním břehu, to oni byli vašima očima. To oni byli přísunem dat, která se zobrazovala na displejích přileb. A co je vůbec nejdůležitější, ovládali bezpečnostní pojistky saurů.

Gregor kývne vedoucímu směny na pozdrav. Zastaví se až před dveřmi kanceláře ředitele. Na nástěnném panelu zrovna běží upoutávka, ve které se Moucha usmívá do objektivu. Za ní stojí po zuby ozbrojená jednotka likvidátorů. V pozadí doutná jedna ze čtvrtí oktantu.

„Nechybí ti ta díra za řekou?" oddaluje Gregor chvíli, kdy budou muset zaklepat. Jestli na Dariovi kolegové něco obdivovali kromě síly, bylo to jeho odhodlání, díky kterému se mu podařilo překročit Most a stát se rváčem. Změnil svůj osud dřív než v druhém životě.

„Hm?"

Gregor zaváhá. Nepřehnal to s tou dírou?

„Stálo to za to?" kývne k panelu. Reklama na finálový zápas v kleci. Širokoramenný zápasník tam právě se soupeřem vytírá tatami.

Darius natočí hlavu a prohlédne si Gregora, jako by dumal, jestli si z něj neutahuje. „Vyhrál jsem. Teď jsem tady."

„Jsi tady, ale místo kusu hlavy máš železo."

Darius poklepe klouby na lysou část lebky. Kov se rozezní.

„Ale jsem tady," odtuší Darius a usměje se.

Zubí se jako vítěz mimořádně napínavé partie šachu. Jako by někdo jako on mohl něco tak komplexního jako hru v šach pochopit, ušklíbne se Gregor. Semkne rty, vzdychne a zaklepe.

Z ředitelovy kanceláře, velké jako Gregorův celý byt, na ně dýchne hustý kouř, jako by vstoupili na zadýmený parket klubu východního břehu. Mohutný dřevěný stůl zaplavený lejstry osvětlují holoprojekce a monitor s asi tak milionpalcovou úhlopříčkou. Prostor kolem se však utápí v temnotě černé jako dehet – sluneční zástěna je zatažená. Ředitelovu propadlou neoholenou tvář v hranatých brýlích schovanou ve stínu zbarvuje jen žhnoucí špička doutníku, jež mu visí z koutku úst.

„Likvidátoři Gregor Jeremenko a Darius Blachowitz, na váš rozkaz, pane!" vystřelí ze sebe Gregor a zasalutuje. Po menší prodlevě zasalutuje i Darius.

Ředitel si sundá brýle a oči promne kotníky prstů. Pak se namáhavě postaví. Přes tvář mu proletí stín bolesti. Je ze starší generace, která se narodila v kosmu. Trávil příliš mnoho času

bez gravitace. Tělo má štíhlé a vytáhlé. Prsty svírající doutník jsou jako tyčinky. I uniforma na něm visí celá zmuchlaná. Oči v šeru blýskají jako zraky predátora.

Gregor zná spoustu bývalých astrovojáků a jedno je spojuje. Odpor k Dichospheru, jak si ho představují východáci. Možná proto planetě nadále říkají právě Dichospherus, zatímco na východě se zažila Nová Země. Jestli se proto někdo těší na dostavbu červí brány, je to právě stará garda, velebící Dichospherus jako novou baštu Unie. Už žádné kosmické stanice, žádné nelítostné měsíce. Dýchatelný vzduch, chutné sauří maso a pracující třída splácející dluh za službu vojáků, kteří se obětovali pro lepší zítřky všech. Nás všech, pomyslí si sladce Gregor. A právě proto ředitel nenávidí východáky, kteří už jednou dostavbu sabotovali. Gregora by zajímalo, kde vzali vybavení a jak se taková sebranka špinavců dokázala infiltrovat do týmu stavěčů s nejvyšší možnou prověrkou... Ale je to jedno, jen oddálili nevyhnutelné. Unie bránu dříve či později dostaví a pak sem přiletí další archy a další věrní Dichospheru. Opustí kamenité měsíce a společně osídlí celou planetu.

„Blachowitz a Jeremenko," zopakuje ředitel po nekonečně dlouhé době. Potáhne z doutníku. Tvář mu zoranžoví a pak zmizí za oblakem kouře. „Doneslo se ke mně, že vás opět nepřijali."

Gregor sklopí zrak.

„Víte proč?"

„Pane?" odpoví otázkou Gregor. Výsledky testů se žadatelům o vstup k věhlasným ohnivcům nesdělují. Dostanou pouze stanovisko: Ano/Ne. Tedy v jejich případě tučné ne. Zase.

„Viděl jsem vaše složky, v terénu jste zkáza a chaos, ale výsledky máte."

„Děkujeme, pane," řekne Darius.

„Problém je jinde," ředitel si poklepe na spánek. „Tady kolega Blachowitz nejspíš psanými testy prošel jen díky vám, že?"

„Pracujeme na tom, pane, ale nejde to tak rychle, jak bych chtěl," rozhodne se Gregor pro upřímnost. „Slibuji, že než nastoupíme, bude umět číst i psát."

„Podvodníky nemá rád nikdo."

„Pane, neopisoval jsem, pane," hájí se Darius. Hlas postrádá jakoukoli stopu po emocích.

Gregor by se nejraději praštil do čela, ale udrží se.

Řediteli se na tváři mihne pobavený úsměv. Nakloní hlavu ke straně, ale pak jen zvedne obočí. „Neposloucháte mě," pronese a začne přecházet za stolem sem a tam. Na čele se mu zaleskne pot, přesto nezastavuje.

Gregor si začne cvrnkat prsty o palce, jako by se snažil zlámat si příliš dlouhé nehty. Všichni znají historky o tom, jak ředitel vymýšlí tresty pro neukázněné likvidátory – za chůze.

„Pane, Darius je v tom nevinně. Nechtěl jsem ho zkrátka nechávat samotného napospas idiotům, jako je Simon. Testy jsem před odevzdáním upravil já. Potrestejte mě."

Ředitel se zastaví a zvedne obočí.

Zdá se, že Gregora samotného projev náklonnosti překvapí stejně jako ředitele. Je možné, že má Daria skutečně rád? Že jen netěží z jeho ochrany? Nebo snad měkne?

Ředitel se usměje. „Problém vidím i ve způsobu, kterým jste manipuloval jednotku při posledním terénním výcviku, Jeremenko. Nejste vůdce. Jste pajdající slaboch! Jakmile dojde na lámání chleba a od vás se očekává, že budete nemilosrdný a zvolíte přijatelné ztráty, váháte."

Gregorovi vyletí tep. Vztek, který se mu plíží pod kůži, přivodí třes. Schová ruce za zády a zatne je v pěst.

„Nicméně existuje způsob, jak byste si mohli reputaci napravit."

„Pane, ano pane!" řekne Darius.

Gregor přikývne. V obličeji je rudý a spánky mu pulzují. Už dříve mu říkali, že v Unii není pro soucit místo, přesto nedokázal muže obětovat pro vyšší dobro. Vždyť je ještě mohl potřebovat. Jenže on prohrál. Zase. Tříslo ho po vpichu svědí. Chce se hájit a vysvětlit řediteli, co se stalo. Že kdyby se podíval na záznam zkoušky, zjistil by, že neprohráli kvůli nepřesnosti střelby, ale proto, že ho Darius dostatečně nekryl, že se pro něj neobětoval. Stačil jeden hod cvičného granátu a vyhráli by – zvedne pohled od špiček bot a postřehne, že si je oba ředitel bedlivě prohlíží –, jenže zkoušku prohráli. Ale dnes je přece dobrý den. Členové jeho jednotky dopadli ty prchající zmetky, co porušili čtvrtý stupeň poplachu.

„Pane?" ozve se Gregor.

Darius mlčí. Nadále se pohupuje ze strany na stranu a podlaha při každém přenesení váhy z nohy na nohu zaskřípe. Zdeformovaná hlava nedává nijak najevo, že by se dialogu aktivně účastnila.

„Vydáte se na východní břeh a najdete mi vůdce odbojářů."

Gregor bolestivě polkne. Nemožný úkol. Dichospherus je už dvacet let kolonizován a odpůrci unijního systému redistribuce zdrojů se už jednou o převrat pokusili. Vše skončilo neslavnou řeží na Mostě. Explozí, a dokonce strhnutím Mostu samotného. Od té doby na východním břehu operují jen menší záškodnické jednotky, které se kvůli řece omezují na občasné přepadání kolon vezoucích duracium. Kov, který by výhledově mohl sloužit jako pevnější náhražka stavebních materiálů, které chrlí tiskárny. Ale hlavně kov, který může být důležitou složkou při dostavbě červí brány. A právě proto odboj leží unijním důstojníkům v žaludku. Jenže jak má dopadnout někoho, koho údajně nikdo nikdy neviděl? Vždyť i jejich bývalý vůdce byl nejspíš jen nastrčenou figurkou.

„My?" zeptá se nečekaně Darius.

„Kdo jiný by ve jménu Unie měl přivést vůdce revolucionářů než ti, kdo chtějí zpět důvěru likvidariátu?"

„Kdokoli..." vyklouzne Gregorovi z úst.

Ředitel drzost překvapivě lehce přejde. „Nerozumíme si, ale to bude nejspíš moje chyba. Samozřejmě vás nemohu do ničeho nutit, neboť jste likvidátory a Unie vám garantuje svobodu. Navíc byste za Most museli jít se speciálním pověřením podepsaným Radou. Na druhou stranu, kdybyste uspěli... dovedu si představit, že bychom přehlédli právě ony neslavné výsledky vašich testů."

Gregorovi steče kapka potu po šíji. Všechny otázky vyblednou při představě, že by se Gregor konečně stal ohnivcem. Dostal by se mezi smetánku nejobávanějších a nejváženějších lidí Dichospheru. Navíc, pokud by měl pověření Rady už teď, měl by moc. Nemusel by na nic čekat, mohl by ukázat, čeho je schopen.

„Víte," pokračuje ředitel, „nacházíme se ve fázi jisté stagnace. Všechno si pěkně sedá a východňáci si začínají zvykat. V Polis nedochází k žádným větším excesům a kromě občasných poplachů je podezřelý klid. Chci, abyste šli a zatřásli stromy. Rozumíme si?"

Gregor se vrátí zpět do reality, zrovna když ředitel nečekaně stočí pohled k Dariovi.

Ticho.

„Rozumíme?“

„Pane, ano pane!“ křiknou svorně.

„Pevně věřím, že pokud začnete těmi hlupáky, co porušili dnešní zákaz volného pohybu v oktantech, nejenže budete na dobré cestě, ale vyloženě se vám to bude líbit, Blachowitzi.“

„Mně, pane?“

„Jemu?“ řekne současně Gregor. Něco mu uniká. O co jde?

Ředitel otráveně vzdychne.

„Radil bych vám začít okamžitě, dostala se ke mně žádost, právě jsem ji přijal ke zpracování.“ Zvedne ze stolu minitablet. „Žádost seržanta Simona McCovena. Rád by vás zařadil do svého tréninkového plánu... Co vy na to?“

Gregor se neudrží a pevně sevře Daria za předloktí. Věděl, že na nabídku kývne, ještě než ředitel dospěl k výhružkám, ale stejně si neodpustí drobnou nápovědu.

„Pane, dobrovolníci se hlásí do služby, pane!“ vyhrkne Gregor za oba. Někde uvnitř ho hřeje. Budou s Dariem vypadat jako manipulovatelní tupci, ale jen on bude vědět, jak je to doopravdy. Bude mít moc a konečně všem ukáže, kdo je Gregor Jeremenko.

„Jo, pane!“ zopakuje Darius.

„Já věděl, že budete mít rozum...“

‹ 4 ›
VÝCHOD ŽIJE

Ovane ho studený vánek, který se nese směrem od řeky a plní úzké uličky městského oktantu čerstvým vzduchem. Je o tolik lepší než pach spáleniště, kterým jsou všechny čtvrti na téhle straně řeky prosycené. Ostatní lidé, kterých je v ulici takhle brzo ráno jen poskrovnu – většina z nich se tu jen potuluje po probdělé noci –, si hledí svého. Tak jak je to život východního břehu naučil – nebudit pozornost, nedělat problémy.

Kolem Solomona projde trhlinář, kterému právě začala směna. Pozorným okem kontroluje, zdali nejsou plechové stěny domů poškozené nebo moskytiéry kryjící okenní tabulky potrhané. Na rohu prohlédne zdvihací síť, kterou mohou jednotky strážců nebo likvidátorů použít na lapení infikovaných, a rukou v bezprstové rukavici odepne od pasu plechovku spreje. S lehkostí umělce zvýrazní několika stříkanci značku na stěně.

Noční šichty Solomona ničí. Myslel si, že už si na ně zvykl, ale to si jen nalhával. Denní spánek často přerušovaný sirénami stojí za prd. A nijak nepomůže, že se cítí jako ztahaný horník už teď.

Chytne se okraje nízké horizontální střechy plné solárních kolektorů podepřených dutodřevěnými konstrukcemi tolik typickými pro tenhle oktant. Dál na východ leží už jen políčka luštěnin obehnaná pletivem a zemljanky sběračů ovocných plodů a hub, které východáci s oblibou konzumují.

Protáhne si záda.

Heliora už vyšla a za pár hodin ji vystřídá Tenebralis, menší, modré slunce. Rád by jen tak poseděl s Patricií a sledoval druhý východ, jenže se potřebuje vyspat.

Vyrazí domů. Během chvíle tu ranní ospalost vystřídá ruch. Mraveniště lidí se vydává do dalšího dne. Mine partu kanálníků v dlouhých hábitech, ze kterých svítí jen jejich bílé obličeje. Handrkují se o to, čí karty použijí, až se na noční šichtě budou snažit vzájemně se obrat v *blufuj*. Na rohu mávnutím pozdraví Codyho. Jednoho z mála horníků v důchodu. Alabastrovou kůži schovává pod širokou krempou klobouku, pokuřuje dýmku a kolem sebe rozestavuje improvizovanou sestavu bicích. Hrnce a kýble otočené dnem vzhůru.

Solomona přepadne náhlý nával smutku. Žijí, ale je to tak daleko představě, kterou Unie prezentovala před odletem. *Nejde o přežití, ale nalezení nového domovu pro nás pro všechny.* Jistě, s sebou si přivezli nesváry a vinni jsou obyvatelé obou břehů, ale čím to, že se nůžky neshod na nové planetě stále více rozevírají?

Zastaví se na rohu, aby si odpočinul, další ulice je dlouhá a skýtá jen málo stínu. Proč tu nenapnou plachty jako na západě? Prohlédne si své mozolnaté ruce a zarudlé klouby. Člověk s jeho pověstí si příliš vybírat nemůže, pokud nemá v plánu narukovat k strážcům nebo se stát horníkem. Kolikrát už se pokusil najít novou práci? A kolikrát už skončil zpátky v Herbertově baru? *Poslední šance*. Usměje se představě, že podstoupí další Herbův proslov, po kterém slíbí, že se bude řídit jeho zásadami, ale jen tehdy, když ho přestane opakovaně lanařit do odboje. Tak tomu dřív říkali: *odboj*. Od té doby, co mají nové vedení, Solomon často slýchá: *hnutí* – asi to nezní tak radikálně.

Se skloněnou hlavou zahne za roh a div nesrazí popelnice, které tam někdo vytáhl ke svozu.

„Hej, tlusťochu!" houkne na něj tenký hlásek.

Uprostřed ulice stojí kudrnatý vyhublý chlapec s odřenými koleny. Solomon se rozkročí, ebenově zbarvené tělo vystaví ranním slunci. Jeho stín pohltí o polovinu menšího chlapce.

„Kime..." pronese se zdánlivým náznakem dramatu v hlase Solomon.

Chlapec nemarní ani vteřinu – zaútočí jako blesk. Přiskočí k Solomonovi, obejme ho kolem pasu a pokusí se ho jako zápasník stáhnout k zemi. Marně zápolí s váhou, se kterou nic nezmůže. Solomon chvíli naoko vzdoruje a vzápětí se v hraném pádu svalí do prachu ulice. Chlapec mu obtočí nohama ruku a nasadí mu páku.

„Vzdávám se! Vzdávám se!" křičí s předstíranou bolestí Solomon a dlaní plácá chlapce po noze – gesto poraženého.

Chlapec hlasitě oddechuje. „Tři dva?"

„Dva tři," potvrdí Solomon a zvedne se. Pak pomůže na nohy i svému sokovi.

„Říkal jsem ti, že se sejdeme odpoledne na tréninku. Nechci, abyste sem za mnou s klukama chodili."

„Jo jo, jasný, *tenhle oktant není bezpečný, je v něm příliš putyk a hospod a láká i zápaďáky*," napodobí Solomonův hluboký hlas, „ale táta říkal, že jestli chci bejt slavnej, musím dřít víc než ostatní. Ochota riskovat tomu říká."

„Vím, co tvůj táta říká," potvrdí Solomon. Nezná sice Kimova otce osobně, ale ten typ rodiče ano. Sám podobnou výchovou prošel. Brzký budíček, výběh, snídaně, trénink, oběd, trénink, večeře, výběh. Nesnášel intenzitu, se kterou z něj otec dělal obávaného zápasníka – *Noční můru*. Kdyby ho raději naučil číst...

„Nemáš být ve škole?"

„Dneska není," lže nepřesvědčivě.

Solomon přemýšlí, jestli byl v rané pubertě taky takový. Jenže on nosil tátovi bednu s nářadím a do výuky mohl tak maximálně nakukovat. Ale ani to nedělal, prostě jen slepě následoval otce. Hasák, temovací gel, štípačky...

„Sole?"

Solomon ukáže na chlapcova odřená kolena. „Tohle na mysli asi neměl, co?"

Kim se zakření. „Sám jsi říkal, že mám sbírat zkušenosti nejen v kleci."

„Mluvil jsem o poznávání světa."

„Dyť jo, byl jsem likvidátor a kluci hráli infekťáky!"

Solomon mu rozcuchá už tak neupravené vlasy. Je jedno, jakou radu Kimovi dá, kluk si ji stejně vyloží po svém.

„Chceš další nakládačku?" vyzve ho Kim.

Solomon neodpoví.

„Kouči? Na co zase tak vejráš?“

Zpoza rohu k nim dolehne temné vrčení. Solomon chlapce postrčí za sebe. Zatne ruce v pěsti a doplíží se na roh uličky, která je ještě užší než ta, ve které stojí. Dva toulaví psi kolem sebe krouží a pokaždé, když se míjejí, cení tesáky a zvedají pysky. Obcházejí se a mezi nimi v prachu leží batoh, který Solomonovi na první pohled připomene lidské torzo. Hrkne v něm, ale když se psi zastaví, vidí všechny kapsy a zipy. Z jedné z kapes vytéká lepkavá dužina ovoce. Tihle prašivci ukradli některému z horníků batoh ještě před šichtou.

Solomon si oddechne a povolí napjatá ramena. Psi se do sebe pustí. Krátkosrsté směsky dobrmana a vlčáka kolem sebe poskakují a jdou si po krku. Chumel těl kňučí, vrčí a sem tam rafne.

„V poho?“ houkne vyděšeně Kim.

„Jo. Psi.“ Vrátí se a vezme chlapce kolem ramen. „Upaluj domů, uvidíme se odpoledne. A pozdrav babi. Jak se vlastně má?“

Kimovy rodiče nezná, ale jeho babičku ano. Kdo by taky neznal věčně dobře naladěnou paní Arrowsovou, která ať se vrtne kamkoli, je vždy v obležení klubek barevné příze a háčkuje jako o život. Solomon se stále odhodlává ji poprosit, jestli mu také neuháčkuje třeba svetr na zimu. Mimo nezdolnost zdejších obyvatel jsou to právě produkty Kimovy babičky, co charakterizuje východní břeh. Barevné čepice, rukavice a šály, které zvládne kdo ví jak distribuovat po všech oktantech.

„Ale, pořád si stěžuje na tuhost vláken polyamydů, dutodřeva a nějakých dalších.“

„Polyamydů? Ty víš, co to je?“

„Ne, musím?“

„Mluvíš o nich, tak by to nebylo od věci.“

„Jasný. Hele, mě taky čeká zápas!“ rozzáří se nečekaně Kimovi oči.

Solomon zvedne obočí. „Cože?“ V Kimově věku se ještě zápasit nemůže, v tomto ohledu hovoří pravidla jasně – zápasník musí být plnoletý.

„*Cageball*, ty bambulo!“ vyhrkne Kim a zasměje se. „Tys myslel, že budu zápasit? Dyť to pravidla nedovolujou.“

„Jo. Ale od kdy hraješ cageball? A kde máš raketu?“

„Pálku,“ opraví ho Kim. „Hraje se to s pálkama. Já si zatím pučuju od Leeho, ale zejtra máme první turnaj, a jestli vyhraju zápas, máma slíbila, že mi nechá vyrobit vlastní pálku. Tak přemejšlím, jak ji pojmenuju.“

„Počítáš, že vyhraješ?“

„Jeden zápas určitě, to bude brnkačka,“ naznačí máchnutí pálky. Hlavou sleduje imaginární odraz míčku od zdi. Ústa zkroutí do „u“, jak jeho soupeř ostrý balon minul. „A Kim jde do vedení!“

„Budu ti držet palce,“ řekne Solomon. „A teď už mazej.“

„Jasně, pak na tvým zápase, viď? S klukama roznášíme letáky, koukej!“

Z kapsy vytáhne zmuchlaný papír se Solomonovou tváří a nápisem: „Noční můra východního břehu opět ve finále!“

„Sypej už,“ řekne vlídně.

Než chlapcovy kroky odezní, ulice tepající životem se opět změní. Kňučení psů utichne. A vzápětí se zpoza rohu vynoří osoba. Mužík vpadne do ulice, až se mu zapráší za botami. Několikrát klopýtne, s bouchnutím se odstrčí od stěny, ale pokračuje. Nohy, nepřirozeně krátké vůči hlavě a tělu, hbitě kmitají, přesto se mužík nepohybuje nijak závratnou rychlostí. Ohlédne se a na chvíli zastaví. O něco mírnější tempem se zase rozejde.

Když míjí Solomona, zhluboka oddechuje, bílá rozepnutá košile na něm vlaje a ve tváři má napůl vyděšený a napůl radostný výraz. Nečitelný škleb se vysvětlí vzápětí. Zpoza rohu vyběhnou čtyři osoby v zelených uniformách strážců oktantu. Na hlavách jim sedí helmy, předloktí a holeně kryjí chrániče pořádkových jednotek. Ten poslední nese potrhaný batoh.

Proč liliputa pronásledují hned čtyři strážci pořádku? napadne Solomona jako první.

„Pomoz. Mi. Prosím,“ vyfuní ze sebe liliput. Solomon se za ním ohlédne. Pohledy se střetnou a je více než jisté, že prosbu směřoval právě jemu.

‹ 5 ›
NOČNÍ MŮRA

Solomon se opře o zeď. Snaží se pochopit, proč strážci honí liliputa a proč se zastavil právě teď? Proč se krčí za uschlým keřem u popelnic a neutíká dál? Pokrčí rameny, už tak má svých problémů nad hlavu.

Tři muži a jedna žena s vytetovaným hadem přes obličej se tísní v uličce, která je široká tak akorát pro dva vedle sebe stojící dospělé. Je to jedna z ulic spojovacích, a tedy těch užších a delších, které při lovu infikovaných poskytují výhodu ohnivcům. Plameny totiž neuskočí do vedlejších ulic, a tak nehrozí takové škody. Poslední strážce v rychlosti prohrabe batoh, sáhne dovnitř a nahmátne rozmačkané ovoce. Zakleje, setřepe lepkavou šťávu z ruky a tlumok odhodí.

„Támhle je," žena ukáže prstem za Solomona.

Jako by město slova potvrzovalo, oktantem se rozezní siréna. Kvílivý signál, který vychází nejprve z jedné z osmi strážních věží – plošiny stojící na snýtované konstrukci ocelových hranolů doplněné dutodřevěnými vzpěrami. Sotva se uši srovnají s jednou sirénou, rozezní se další a pak další. Pískot mechanických dud, druhý stupeň poplachu.

Všichni v ulici automaticky ustoupí ke stěně. Disciplína těch, kdo se naučili přežívat. Kdyby se pohybovali, mohli by zmást strážce na věži, kteří s každým stupněm poplachu propátrávají dalekohledy ulice a hledají nakažené.

Liliput kníkne, jako eunuch.

„Pomoz," zopakuje liliput. „Druhá siréna znamená poplach! Musíme se schovat!"

Má pravdu, unijní doktrína hovoří jasně. První táhlý tón sirén znamená zákaz přecházení mezi oktanty. Druhý, že musí vyklidit ulice – veškerá moc v takovou chvíli přechází do rukou likvidátorů. Bez výjimky. Ani jednotky strážců východního břehu nemají venku co dělat a měly by urychleně vyhledat úkryt.

Solomon se rozhodne – zastoupí pronásledující hlídce cestu.

„Co to vyřešit někde uvnitř?" navrhne za zvuku zamykajících se dveří v okolí. Budou muset vyhledat nejbližší kryt, který má dvojí vchod. První dveře zůstávají odemčené, přesně pro tyhle případy. Stačí nad dveřmi hledat nasprejovanou oranžovou skvrnu.

„Uhni nám z cesty, šupáku!" štěkne tlusťoch uzavírající skupinku.

Solomon zaváhá, ale nakonec přece jen ukročí. Tak snadno se vyprovokovat nenechá. První dva na nic nečekají a skočí po liliputovi. Obušky se mihnou vzduchem a liliput se skácí, ale Solomon se nemůže zbavit dojmu, že do úderů nedávají všechno. Viděl už několik zásahů pořádkových jednotek a věděl, že jestli mlátičky v zeleném něco baví, tak vybíjet si na svých obětech frustraci, pramenící ze života ve stínu schopnějších a lépe vybavených likvidátorů druhého břehu. Jako by mužíka nechtěli příliš potlouct. Když skončí, spoutají mu ruce stahovacími pásky.

Vytáhnou ho zpátky na nohy, ale místo aby spoutaného odvlekli, tiše se začnou dohadovat. Solomon se snaží naslouchat, ale nerozumí ani slovo. Postřehne však, že v ženině hlase narůstá frustrace.

„Pomoz... mi přece!" zasténá mužík, kterého drží jeden ze strážců za pouta. Slabý hlas zanikne spolu se sirénou.

Solomon semkne rty.

„Tak mu přece pomoz," zaprosí Kim, který se objeví na střeše spolu s několika kamarády. Solomona nepřekvapí to, že kluk neposlechl a neutekl, ale fakt, že i on cítí jeho vnitřní boj. Co je to se mnou? I kluk ví líp, co je správný.

Solomon věnuje Kimovi přísný pohled. Tahle situace se mu líbí čím dál tím méně. „Koukejte najít nejbližší kryt a nevystrkujte hlavy!"

Kim, na rozdíl od svých kamarádů, tentokrát snad poslechne. Postaví se, rozhlédne a už je pryč. Společné tréninky kluka naučily poznat, kdy není radno Solomona dráždit.

„Pomoz! Jsi přece lege–" další liliputova slova umlčí obušek, který s mlasknutím dopadne na obličej. Mužíkovo oko zmizí v otoku tváře. Malá postavička se zřítí do uschlého keře.

„Posrala ses?!" hudruje a kope nožkama, jak se snaží dostat ze zajetí škrábajících klacků.

„Varovala jsem tě!" štěkne žena s prýmky na rameni směrem k liliputovi.

Solomon nikdy hodnostem nerozuměl, ale vzhledem k tomu, že muži začnou tahat liliputa ven, pochopí, že ona je kápo. Co se mezi nimi odehrálo, tomu však nerozumí. Před čím ho varovala? Její reakce mu nedává smysl, stejně tak je čím dál zvláštnější, že tam liliputa nechávají pokřikovat, místo aby už ho dávno odvlekli. Na to, jak urputně se za ním hnali, si teď dávají se vším dost načas. Leda by se liliput chtěl nechat chytit.

„Tak dost," řekne nakonec Solomon, protože ať už se tu děje cokoli, strážci pořádku právě mlátí bezbranného a tomu už nebude přihlížet. Zalituje, že se do toho namočil. Za dva cykly ho čeká zápas o všechno. Příležitost dostat se za Most. Ale ne, on si zase bude hrát na hrdinu. Bude riskovat všechno, co poslední roky budoval. Zklame Patricii a nikdy nenajde otce. Jenže co by to byl za člověka, kdyby se neozval? Nezklamal by sám sebe? Nezradil by dobro, ve které stále ještě věří?

Tíživé ticho nevydrží dlouho. Břichatý strážce s lajdácky rozepnutou helmou se napřáhne k další ráně, ale výrazně štíhlejší strážce mu zachytí ruku. Odstrčí ho a mužíka chytne za pačesy. Hrubě ho vytáhne na nohy a špičkou obušku přišpendlí k plechové zdi. Z malého obličeje tečou čůrky krve a skrápí špinavou košili. Rty se pohybují, ale slova jsou jen stěží postřehnutelný šepot.

„Co jsi to říkal?" ptá se žena mužíka. Solomona ignoruje.

„Legenda... hrdina... Mostu," drmolí mužík. Každé slovo ho bolí. Hlas nabírá na intenzitě.

Solomon zatne zuby a zavrtí nesouhlasně hlavou. Tak tady to má. Zastal se ho a on to celé ještě zhoršuje. Je tohle princip kaskád,

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Břehy Strusky**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.